

தென் மொழி

கட்சியரசியல் ஒழிகவே!

தெருச்சண்டை போடுகின்ற அரம்பர்களும்
வம்பர்களும் சட்டமன்றத் துப்பு குந்தே,
கருச்சிதைவைக் கிளறுதல்போல், கழிவறையை
அலசுதல்போல் கயமைச்சொல் புழங்கு கின்றார்!
உருச்சிதைய ஒருவரைமற் றொருவர் அறத்
தாக்கிக்கொண் டாடுகின்றார் ஆட்டம்! ஐயோ!
எருச்செறிவாய் இடவேண்டும் மக்கட்கே;
இல்லையெனில் மாக்களைத்தாம் பெறுவோம் இங்கே!

மக்களினை ஆளவந்தார் மாக்களென
இழிவாக நடப்பதுவோ, மானம் இன்றி?
தக்கபடி கல்வியொடு பண்பாடும்
ஒழுக்கமும்மிக் கோங்கியவர் ஆட்சி ஏற,
ஒக்கபடி நாம்எண்ணி ஒப்போலை
இட வேண்டும்; அல்லாக்கால் தவிர்க்க வேண்டும்!
செக்கடியில் நாய்படுத்தே என்னபயன்?
சிந்திப்பீர்! கட்சியரசியல் ஒழிகவே!

சுவடி : 24
ஓலை : 12

ஆசிரியர்
வெருஞ்சித்திரன்

விலை

உட்பா:2-00

நமக்கு வந்த மடல்கள்.

O: 1352: அன்புடையீர்! வணக்கம். 1965-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1975 ஆண்டு வரை தென்மொழி உறுப்பினரையும், பின்னர் தமிழ்ச்சிட்டு உறுப்பினராகவும் ஆனதோடு மட்டுமின்றித் தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு ஆகியவற்றிற்கு உறுப்பினர்களைச் சேர்த்ததோடு மட்டுமன்றி, (மூன்று தமிழ்ச்சிட்டுகளுக்கு ஒரு சிட்டு இலவயமென்றிருந்த போழ்து), ஆயக்குடி, அமரபூண்டி, (தேவர்-பூண்டி), பாற்கடல் (பாலசமுத்திரம்) போன்ற இடங்களில் நண்பர்கள் இளங்கோ, சேயிளங்கண்ணனார், நான் ஆகியோர்கள் உதக கிளைகளை நிறுவியதோடன்றி, நீங்கள் செய்த ஒரே உருப்படியான மொழி ஞாயிறு பாவாணரின் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலி உருவாக்க — வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் ஓர் உறுப்பினராகவும் செயல்பட்டதுமன்றித், தென்மொழிக் குடும்பத்தில் என்னையும் ஓர் உறுப்பினராகக் கொண்டவன்.

வெறும் உருபா 325-ஐ அடிப்படைச் சம்பளமாகக் கொண்டிருந்த நான், தங்களிதழில் எனக்கு மணமகளும், என் தங்கைக்கு மணமகளும் வேண்டித் தனித்தமிழ்ப் பற்றும், இறைமறுப்பையும் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொடுத்த விளம்பரத்திற்கு உருபா ஐம்பது வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தீர்கள். தங்களைப் பல்வாறாகப் புகழும் பல மடல்களை இலவயமாக வெளியிடுகின்ற உங்களுக்கே என்னுடைய உணர்வினைக் காசாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்ததும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து ஆண்டுக்காலம் வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டேன். உடுமலையில் நீங்கள் பேசிய கூட்டத்தில் கூடியிருந்த பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களில் நானும் ஒருவன்; இறுதிவரை இருந்தேன்.

இப்பொழுதுதான் வாங்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன், தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, தமிழ்நிலம்! நீங்கள் பொருளியல் சிக்கலில் சிக்குண்டிருப்பதை அறிந்து வருந்துகிறேன்.

தனித் தமிழ்நாடு இந்தியாவில் அமைவது எளிதன்று; ஏனெனில் இலங்கைத் தமிழர் வேறு; தமிழ்நாட்டுத் தமிழர் வேறு. உணர்ச்சி உரைகளுக்கும் மடல்களுக்கும் முகாமை தந்திடாமல் தமிழைப் பல்வாறுகளில் வளரச் செய்ய முயற்சியில் ஈடுபடுங்கள். தனித்தமிழ் நாட்டுக் கொள்கையினால் உங்கள் குடும்பத்தாரையும், தென்மொழி அன்பர்களையும் தொல்லைக்கு ஆட்படுத்துகிறீர்கள். இடம், காலம் அறிந்து மக்களாட்சி நெறி நின்றுதான் அமைத்திட இயலும். நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று எழுதுங்கள், முயல்கிறேன். —பொன்னரசன். உடுமலைப்பேட்டை

O: 1353: உயர்திரு ஆசிரியர் அவர்கட்கு! தென்மொழி இதழின் வாசர்களில் ஒருவனான நான் எழுதிக் கொண்டது. வணக்கங்கள் பல. தங்களது இந்த மாத இதழில் திரு. முகிலன் அவர்களது கைவண்ணத்தில் புயலைக் கிளப்பிய சாத்தானின் கட்டளைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் உள்ள கட்டுரையில் முகமது நபி அவர்களுக்கு 13 மனைவியர்களும் 27 வைப்பாட்டிகளும் இருந்த- (தொடர்ச்சி அட்டை 3-ஆம் பக்கம்)

“கெஞ்சுவதில்லை பிறப்பால்! அவர்செய் கேட்டினுக்கும் அஞ்சுவதில்லை; மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல் துஞ்சுவதில்லை;” எனவே தமிழர் தோளெழுந்தரம் எஞ்சுவதில்லை உலகில் எவரும் எதிர்ப்பின்றே.

[நிறுவனம் தி. பி. 1990 (1959)]

தென்மொழி

மொழி—நினம்—நாடு.

நம் மூச்சு, நோக்கம், கொள்கை, முயற்சி!

இந்தியா ஒன்றாக இருக்கும் வரை இந்த மதம் இருக்கும். இந்த மதம் இருக்கும் வரை தமிழர்களும் இந்துவாகவே இருக்க வேண்டும். தமிழர்கள் இந்துவாக இருக்கும்வரை மதப் பூசல்களும் சூலக் கொடுமைகளும் அவர்களை விட்டு விலகவே முடியாது. மதப் பூசல்களும் சூலக் கொடுமைகளும் அவர்களை விட்டு விலகாதவரை, ஆரியப் பார்ப்பனரின் வஞ்சகத்திலிருந்தும் மேலானமையினின்றும் தமிழன் மீளவே முடியாது. அத்தகைய பார்ப்பனியப் சிடிப்புகளிலிருந்து தமிழன் மீளாதவரை, தமிழ் மொழி தூய்மையுடையது; தமிழினம் தலைதூக்காது; தமிழ்நாடு தன் நிறைவு அடைய முடியாது. எனவே, இந்து மதத்தினின்றும், மதப்பூசல்களினின்றும், ஆரியப் பார்ப்பனியத்தினின்றும் விடுபட வேண்டுமானால், நாம் இந்திய அரசியல் சிடிப்பினின்றும் விடுபட்டேயாகவே வேண்டும். ஆகவே, தமிழக விடுதலை தாங்கள் நம் முழுமூச்சு, நோக்கம், கொள்கை, முயற்சி என்று தமிழர் ஒவ்வொருவரும் உணர்ச்சி வேண்டும்.

பொறுப்பாசிரியர்: பெருஞ்சித்திரனார். (தொலைபேசி : 847829)

சுவடி 24 | உட்கூ மேழம் (ஏப்-மே, 89') [ஒலை: 12]

சட்டமன்றங்களில் புகுந்துவிடும் கட்டுக்கடங்காத காட்டு மாடுகள்!

குடியரசமைப்பில் சட்டமன்றங்களும் பாராளுமன்றங்களும், ஆட்சி அமைப்புகள் (Administrations), அறமன்றங்கள் (Judiciary) ஆகியவற்றைவிட அதிகாரமும் ஆளுமையும் வாய்ந்தவை என்று அனைவர்க்கும் தெரியும். அவற்றின் அதிகார, ஆளுமைக் கேற்ப அவ்விருமன்றங்களுக்கும் போகின்றவர்கள், அவ்வகையில் தகுதியான கல்வியும், பிறர் கருத்துகளை மதிக்கின்ற பண்பும். உலக அரசியல், ஆட்சியியலை ஒருவாறு தெரிந்து கொண்ட அறிவும், எப்பொழுதும் தங்களை அம்மன்றங்களுக்குப் படிநிகராளியர் (Representatives) ஆக அனுப்பி வைத்த தம் தொகுதி மக்களின், நாட்டு மக்களின் நலன்களைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் மன உணர்வும் கொண்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். *ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க: அவையஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு* (725)

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்பு (389)

குடிகாத்தல் கற்றறிதல் (632)

இவைபோலும் ஆட்சிக்குரியார் நுட்பங்கள் பலவற்றைத் திருக்குறள் அரசியல், அமைச்சியல் முதலியவற்றுள் பரக்கக் காணலாம்.

ஆனால், இக்காலத்தில் மக்களியல் சிறப்புக் கூறுகள் அனைத்தும் பொருள் நாட்டத்தையே கொண்டிருப்பனபோல, அரசியல், ஆட்சியியல், கலையியல், கல்வியியல் அனைத்துமே பொருளியலுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதால், அத்துறைகளுக்கு வருகின்ற எத்தகையாரும் பொருளியலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எளிதாக அவற்றுள் புகுந்து ஆளுமை பெற்றுவிடுகின்றனர்.

பெரும்பாலும் இன்றைய இந்திய அரசியல் ஆளுமை மன்றங்கள் சிறந்த கல்வியாளர்களையும் அதனினும் மேம்பட்ட பண்புடையாளர்களையும் கொண்டிருப்பதில்லை. மாற்றாகச் செல்வர்களையும், அரசியல் அரம்பத்தனமும், சூழ்ச்சி, ஏமாற்றுக் கலைகளும், பொய்யும் புரட்டும் செய்யும் தந்திர வலிமைகளும் கொண்டவர்களையே முகாமையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களை ஏமாற்றவும், சட்டங்களைத் தம் விருப்பத்திற்கேற்ப வளைத்துக் கொள்ளவும் தெரிந்தவரே இக்காலத்துச் சிறந்த—தேர்ச்சி பெற்ற அரசியலறிஞராகக் கருதப் பெறுகிறார்; மதிக்கப் பெறுகிறார். இந்தக் கொடிய நிலைகளை மக்கள் கண்டு கொள்வது கடினம். மக்கள் எல்லாரும் அறிவு பெற்றவர்களாக இருக்க இயலாது. அதுவும் இந்தியாவைப் போலும் மூடநம்பிக்கைகளும் சாதி, மத ஆளுமைகளும் நிறைந்த ஒரு முதலாளிய நாட்டில், ஆட்சியில்—சட்டமன்றம் பாராளுமன்றம் ஆகியவற்றுக்கு வேட்பாளர்களாக நிற்கும் புனைவாளர்களையும், பொய், புரட்டுக்காரர்களையும், கவர்ச்சியாளர்களையும் மக்கள் இனங்கண்டு தேறுவது என்பது மிகவும் கடினம். எனவே, அவ்வாறானவர்களை இங்குள்ள கட்சித் தலைவர்கள்தாம் இனங்கண்டு ஒதுக்குதல் வேண்டும். தேர்தலில் அவர்கள் நிற்க இடந்தருதல் கூடாது.

தேர்தலில் நிற்பதற்காக வேட்புத் தொகையையும், தங்கள் கட்சி வளர்ச்சிக்குக் கணிசமான நன்கொடைகளையும் தரத்தக்கவர்களையே கட்சித் தலைவர்கள் வேட்பாளர்களாகத் தேர்வு செய்யும் குருட்டுப் போக்கும் குழுப்போக்கும் மாறுதல் வேண்டும்: ஆனால், இவை பற்றியெல்லாம் எந்தக் கட்சித் தலைவர் எண்ணிப் பார்க்கிறார்? வேட்பாளர்களைத் தேர்வு செய்யும் தலைவர், அவர்கள் தங்களுக்குக் கட்டுப் பட்டவர்களா — தங்களுக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு தருபவர்களா—என்பதையே முதலில் கவனிக்கிறார். அடுத்து அவர்கள் தங்கள் சாதியை—அல்லது—அவர்கள் நிற்க விரும்பும் தொகுதியில் உள்ள பெரும்பான்மை மக்களின் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களா என்பது பற்றியே ஆராய்கிறார். அவற்றை அடுத்து அவர் கல்வித்தகுதி, பொருள்தகுதி முதலியவை கவனிக்கப் பெறுகின்றன. இனி, இவற்றுக்கும் அடுத்தபடி அவர்களின் கட்சித் தொண்டு, உள்ளூர் சாய்கால் முதலியவை

தேரப் பெறுகின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டித்தான் அவர்களின் பொதுநல உணர்வு, பொருள் பற்று ஆகியவை கவனிக்கப் பெறுகின்றன. இவை அத்தனைக்கும் பிறகுதான் அவர் பண்பாடு, ஒழுக்கம், பொது நடைமுறை, சட்டத்தையும் மக்களையும் மதிக்கும் தன்மை முதலியவை தேரப் பெறுகின்றன. இது நம்முடைய தலைகீழ் நடைமுறை. ஆனால் திருவள்ளுவம் இதற்கு நேர் எதிராக நமக்கு அறிவுரை தருகிறது.

ஆட்சிக்கு வருபவர்கள் அறவுணர்வைத்தான் தம் முதல் தகுதியாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று திருவள்ளுவப் பெருந்தகை கூறுகிறார் (501). இதனையடுத்து அவர் கூறும் பதினான்கு தகுதி நிலைகளையும் (தெரிந்து தெளிதல் அதிகாரத்தில் உள்ளவற்றை) கருதிப் பார்க்கின்ற உணர்வையேனும் நாம் பெற்றிருக்கின்றோமா என்பது ஐயமே.

பொதுவாக, நம் சட்டமன்றங்கள், பாராளுமன்றங்களுக்குப் போகிறவர்கள், செய்திகளை—கருத்துகளைப் பேசுவது மிகவும் குறைவு. சொற்களைத்தாம் அவர்கள் திறம்படப் பேசுகிறார்கள். அவற்றிலும் அவர்கள் உணர்வைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; அறிவை அன்று. இனி, எப்பொழுதாகிலும் பொறுப்புணர்வோடு கருத்துகளையும் செயல்களையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்றால், அவற்றுள் பகடிகளும், ஏளனங்களும், ஏசுடியங்களும், நகைச்சுவைகளும், செருக்குகளும், தலைகொழுத்த அகங்காரங்களும். பொறுப்பின்மைகளுமே, கேள்விகளாகவும் விடைகளாகவும் இருக்கும்.

இனி, இவற்றுக்கும் மேலாக, இவர்கள் சில நேரங்களில் சட்டமன்றங்களிலும், பாராளுமன்றங்களிலும் நடந்து கொள்ளும் நடைமுறை பார்ப்பவர்களையும் கேட்பவர்களையும் மனம் கூசித் தலை குனிய வைக்கிறது. பண்பாடு கொஞ்சமும் அற்ற முறையில் இவர்கள் ஒருவரையொருவர் விளித்துக் கொள்வதும், பேசிக் கொள்வதும், ஏசிக் கொள்வதும், ஒருவர்க்கொருவர் கைகளாலும் கால்களாலும் அருவருப்பாகக் செய்கைகள் காட்டிக் கொள்வதும், சட்டமன்ற, பாராளுமன்றப் பெருமைகளையே இழிவுபடுத்துவனவாக உள்ளன. இது இந்நாட்டின் குடியரசு அமைப்புக்கே இழுக்காகும்.

மொத்தத்தில், தெருவிலிறங்கிச் சண்டை போடும் வாயாடிகளாகவும், அரம்பர்(ரௌடி)களாகவும், இழிஞர்களாகவும் நம் சட்டமன்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்பது பெரிதும் வருந்துதற்கும் நாணுதற்கும் உரியதாகும். நல்லவேளை அங்குள்ள அனைவருமே அவ்வாறாக இல்லை என்பது ஓர் ஆறுதலான செய்தி.

இனி, இறுதியாக நாம் குறிப்பிட விரும்புவது, இக்குடியரசு அமைப்பு கட்சி அரசியலாக இருக்கும் வரை நிலை இப்படியேதான் இருக்கமுடியும். ஏனெனில் கட்சித்தலைவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுபவர்கள் அனைவருமே நல்லவர்களாகவும் பண்பட்டவர்

களாகவும் இருத்தல் இயலாது; இருக்கவும் முடியாது. கட்சிகள் கண்ணோட்டத்திற்காகவும், கட்சி வலிவிற்காகவும் ஒரு சிலரை அவ்வாறு வேட்பாளர்களாகத் தெரிவு செய்யவேண்டியனவாகவே இருக்கும்.

எனவே, கட்சியற்ற அரசியலுணர்வை நாம் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஒவ்வொருவரையும் வேட்பாளர் தேர்வுக்குழு, சட்ட, ஒழுக்க, நடைமுறைப்படி சரியாக ஆய்வு செய்து தேறமுடியும். உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற பின், அவர்கள் முடிந்த அளவில் ஒன்று கூடவும், அதன் வழி, பெரும்பான்மைக் குழு ஆட்சி அமைக்கவும் நாம் வாய்ப்புகளை உருவாக்கிக் கொடுக்க முடியும். இஃது ஒன்றும் இயலாததோ, தவறானதோ அன்று. பல கட்சிகள் ஒன்றாக இணைந்து தேர்தலில் போட்டியிட முடிகின்ற பொழுது, ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாகத் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்ற பின், முடிந்தவர்கள் பெரும்பான்மையளவில் ஒன்றிணைந்து ஆட்சியமைப்பது முடியாத ஒன்றாக ஆகிவிட இயலாது. அப்பொழுதுதான் கட்டுக்கடங்காத காளை மாடுகள் சட்டமன்றம் பாராளுமன்றம் ஆகியவற்றுக்குள் புகமுடியாது. இதைப் பற்றி அறிஞர்கள் தீவிரமாகச் சிந்தித்து, எதிர்காலத்திலாகிலும் ஒரு நல்ல நடைமுறை உருவாகப்பாடுபட வேண்டும் என்று நாம் இக்கருத்தை அவர்கள் முன் வைக்கிறோம். அறிஞர்கள் சிந்திப்பார்களாக. 0

தமிழ்மாணிக்கம் மறைவு! தமிழ்த் திருநாவுக்கரசு மறைவு!

தூயதமிழ்ப் பற்றுளரும், தமிழ்ப் பேரறிஞரும், நம் தென்-மொழி வளர்ச்சியில் பேரன்பும், பேராதரவும், பேரக்கறையும் காட்டியவரும், முன்னாள், மதுரை, காமராசர் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரும் ஆகிய பண்டாரகர். வ. சுப. மாணிக்கனார் அண்மையில் திடுமென மறைந்து போனது, உண்மையிலேயே தமிழுக்கும் தமிழியக்கத்திற்கும் ஆற்றொழைப் பேரிழப்பாகும்:

அவரையடுத்து, மிகச்சிறந்த தமிழ்ப் பேரறிஞரும், பன்னூல் ஆராய்ச்சியாளரும், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநரும், நம் அருமை நண்பரும் ஆகிய பண்டாரகர். க. த. திருநாவுக்கரசு அவர்களும், அண்மையில் மறைவுற்றதும் தமிழ்-மொழிக்கு மிகப் பேரிழப்பாகும்.

பெரும்பாலும் நம் தமிழ் நாட்டில், நம் தமிழர்கள், நம் முடைய தமிழறிஞர்களை அவர்கள் உயிரோடிருக்கும் பொழுது போற்றிக் கொள்வதுமில்லை; புரந்து கொள்வதுமில்லை; இங்கு அமைகின்ற அரசும் ஏதாவதொரு கட்சி சார்ந்த அரசாகவே இருக்கின்ற தாயகமில்லை, அவர்களின் கட்சி சார்ந்த அறிஞர்களுையேதாம் பெரிதும் போற்றுகிறார்கள்; புரந்து கொள்கிறார்கள்;

கட்சி சாரர்தவர்களும், நடுநிலையாக உள்ளவர்களும் எவ்வளவு-தாம் சிறந்த அறிஞர்களே ஆயினும், அரசு அவர்களை ஏறெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை; ஏனென்றும் கேட்பதில்லை; அவர்கள் எப்படி இருக்கின்றார்கள், என்ன செய்கிறார்கள், என்ன சொல்கிறார்கள் என்று கூடத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதில்லை.

நம் பாவாணர் அவர்களையும்கூட அவர் நல்ல நிலையில் இருந்த பொழுது, பயன்படுத்திக் கொள்ளாத அரசு, அவர் உடல் நலங் குறைந்த மிகப் பிற்காலத்தில், தமிழன்பர்களின் பலவகையான அழுத்தங்களுக்குப் பின்னரே, அவர், பணியில் ஈடுபாடு காட்டியது. ஆனால், அவர் கருதியிருந்த பெருந்தொண்டை இத்தமிழ் உலகிற்குச் செய்ய வாய்ப்பில்லாமலேயே மறைந்து போனார்.

அறிஞர்கள் - சிலதுறையில் சிறப்புற்று விளங்கும் பேரறிஞர்கள்—இன்னும் சிறப்பாக-அவர்கள் எல்லாரையும் போல அவர்களுக்குரிய இயல்பான பணி நிலையில் இயங்குபவர்களாக இருந்தாலும்-அவர்களின் தனிநிலை உணர்வால், இயக்கத்தால், முயற்சியால், இந்த மொழிக்கும், இனத்திற்கும், நாட்டுக்கும் தனிச் சிறப்பான விளைவுகள்—நன்மைகள் ஏற்படுவதாகக் கருதினால், தமிழ்நலம் கருதுகிறதாகக் கூறிக் கொள்ளும் அரசு, கட்சி, மத, சாதி உணர்வு வேறுபாடு பாராமல், அத்தகைய அறிஞர்களைப் பேணிக் கொள்வதும், போற்றிக் கொள்வதும், அவர்கள் ஈடுபட்டுச் செய்துவரும் பணிநிலைக்கு ஊக்கந்தந்து, உதவியளித்து, உரமுட்டிப் புரந்து கொள்வதும், தன் இன்றியமையாத கடமையாகக் கருதுதல் வேண்டும். அறிஞர்களை எத்தகைய வேறுபாட்டுணர்வும் பாராது அரசன் போற்றிக் கொள்ள—புரந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது திருவள்ளுவம்.

இனையர் இனமுறையர் என்றிகழார்; நின்ற
ஒளியோ டொழுகப் படும்,

(698)

ஆனால், இக்கால அரசும், அரசாளுநர்களும் இதற்கு நேர் மாறாக ஒழுகுபவர்களாக உள்ளார்கள். நாம் என் செய்வது? அறிஞர்கள் என்றாலும் தம் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களா, அல்லது தமக்கு ஆதரவாக உள்ளார்களா, அல்லது தம் சாதியைச் சார்ந்தவர்களா—என்றெல்லாம் பார்த்துத்தான், அவர்கள் ஆதரவு தருபவர்களாகவும் தராதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அதனாலேயே நம் மொழியும், இனமும் முன்னேறுவதும் இத்துணை இடர்ப்பாடுகள் கொண்ட முயற்சியாக இருக்கிறது.

பார்ப்பன இனம் முன்னேறுவதைப் பார்த்து, நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய எத்தனையோ நடைமுறைகளில் அறிஞர்களைப் போற்றிக் கொள்வதும் ஒன்று. அவர்களில் எவரேனும் ஒருவர் ஒரு சிறிய சிறப்புத்திறன் பெற்றிருந்தாலும், அவரை அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒட்டு மொத்தமாக வானுயரத் தூக்கி வைத்துப் பாராட்டுவதையும், பேணிக் கொள்வதையும் நாம் பார்த்து உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறான வகையில் நாம் நடவாமல், அவரின் தனிச் சிறப்புத் திறன்களையும், அறிவாற்றலையும், உழைப்பையும், முயற்சியையும் மதியாமல், அவரைப் புறக்கணிப்பாக விட்டு விட்டு, அவர் மறைந்து போன பின், அவர் மறைவு பற்றி வான-ளவு வருத்தம் தெரிவித்து இரங்கல் தெரிவிப்பதும், அறிக்கைகள் விடுப்பதும், நினைவு நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதும், நம்முடைய பெயரையும் பெருமையையும் பெருக்கிக் கொள்வதாகவும் அத-னால் முடிந்த வரை ஒருவகை ஊதியத்தைப் பெறுவதாகவும் ஆகுமே தவிர, மறைந்து போன அவ்வறிஞர்களின் வாழ்வுப் பயனை இனநல ஆக்கத்தை மதிப்பதாகவும், பரப்புவதாகவும் ஆகிவிடாது.

நம் புரட்சிப் பாவேந்தர் அவர்களைப் பற்றிய நிலையும் இது தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இத் தமிழ் மொழிக்கு-மும் இத் தமிழினத்திற்கும், உண்மையாக உழைத்த அவர், தம் இறுதிக் காலத்து, எத்துணையளவில் நலிந்தும் நைந்தும் நம் கண் முன்னரே துன்புற்று மறைந்து போனார்கள்! இன்னும் பொது நலத்திற்குழைத்த எத்தனைத் தமிழறிஞர்கள் அவ்வகையில் ஆக்க-மற்றுப் போயிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

வெறும் வாய்ப் பாராட்டுகளால் வருவது என்ன? ஓர் அறிஞர் உயிரோடிருக்கையில் நாம் உண்மையிலேயே அவரை, அவர் தொண்டை, அவர் அறிவை மதிக்கவும் போற்றவும் புரிந்து கொள்ளவும் கற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். குறிப்பாக நம்-முடைய அரசு என்று கருதப்படும் அரசாகிலும் இவ்வகையில் தன் மன இறுக்கத்தையும் தலை ஏற்றத்தையும் தவிர்த்து, இனியாகி-லும் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அவ்வகையில், மறைந்துபோன பேரறிஞர்கள். வ: சுப மாணிக்கமும், க. த. திருநாவுக்கரசும் இம் மொழிக்காகவும் இனத்துக்காகவும் சிந்தித்துச் செயலாற்றிய தலைசிறந்த இனக்-காப்பு அறிஞர்களாவார்கள். அவர்களை இன்னும் சிறப்பாகப்-பயன்படும்படி செய்து, அவர்கள் அறிவையும் உழைப்பையும் நாம் இவ்வினத்துக்கும் மொழிக்கும் இன்னும் மிகுதியாகப் பயன்-படுத்திக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இத் தவறுக்கு நாமோ இவ்-வரசோ எவ்வாறு ஈடு செய்துவிட முடியும்? இவர்களின் பேரிழப்பு எவ்வாறு நம்மால் ஈடுசெய்ய முடியாததோ, அவ்வாறே நாம் இவ்வகையில் செய்கின்ற தவறும் ஈடுசெய்ய முடியாததே! நம் தமிழினமும், அரசும் இதை எதிர்காலத்திலாகிலும் நன்கு உணர்ந்து தம் அறிஞர்களைப் பேணாத தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளுமாக.

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்.

(443)

பல்லாரி பகைகொளலின் பத்தடுத்த தீழைத்தே
நல்லார் தொடரிகை விடல்.

(450)

ஒரு சொல் கேள்வி!

தண்ணொளியே! ஒண்கடரே!

வணக்கம். தமிழகச் சட்டப் பேரவையில் கல்வித் தொகை ஒதுக்கீட்டுக் கோரிக்கைத் தருக்கத்திற்கு விடையளித்துக் கல்வி அமைச்சர் பேராசிரியர் அவர்கள் (ஏப்ரல் 8) பேசும் பொழுது: "மொழி ஞாயிறு—பன்மொழிப் புலவர். தேவநேய பாவாணர் அவர்கள் தமிழ்மொழியினுடைய பேராற்றல் உலகத்திற்குப் புலப்படத்தக்க அளவுக்கு, ஈழத்தில் வாழ்ந்த ஞானப்பிரகாசர் என்ற மிகப் பெரிய அறிஞர் தமிழ் வேர்ச்சொற்கள் உலகத்திலேயுள்ள மொழிகளிலே எல்லாம் காணக்கிடக்கின்றன என்று 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கண்ட அந்த ஆய்வைத் தொடர்ந்து. வேர்ச்சொற்கள் ஆய்வு அடிப்படையிலே ஓர் அகராதி தமிழ் மொழி அகராதி—அகரமுதலி—ஒன்றை அவர்கள் உருவாக்கினார்கள். ஆனால் நீண்ட நாட்கள் வாழமுடியாமல் மறைந்துவிட்ட காரணத்தால் ஒரு பகுதியோடு நின்றுவிட்டது. ஆனால் அவரைத் தங்களுடைய குருவாக, ஆசிரியராக, வழிகாட்டியாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் அறிஞர்களிலே சிலர் இந்தப்பணியை நிறைவேற்றக் கூடியவர்கள் - ஏற்கனவே இருந்தார்கள்; அந்தப்பணி சற்று முடங்கிப் போய்விட்டது! அந்தப்பணியை விரைவாக நிறைவேற்றுவதற்கும் உரியவழி காணப்படுகின்றது. அந்தப்பணியும் நடைபெறும். வரலாறு நிறைவு செய்யப்படும்; அந்தப்பணி நிறைவு செய்யப்படும்" என்று பேசினார்.

என் நெஞ்சின் அலைகள் ஏறத்தாழ 15 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலே சென்றது, தென்மொழி சுவடி 11 ஓலை 10-11-இல் "கலைஞர் வாழ்ந்தார்" என்ற தலைப்பில் ஆசிரியஉரையில் தாங்கள் "பாவாணர்க்காகவே அவரின் மொழியறிவுக் கதிரொளியைப் பரப்புவதற்காகவே தோன்றப்பெற்ற இதழ் 'தென்மொழி' தென்மொழி பாவாணரைக் கண்ணுக்குள்ளும், கருத்துக்குள்ளும் வைத்துப் போற்றியது; புரந்தது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967-இல் பாவாணரைப் பற்றி எழுதியது 'இது'. பாவாணர் தமிழ்மொழிக்கும், நாட்டுக்கும் இடைவிடாத நற்றொண்டாற்றி நம் அனைவரின் நிலையினையும் உயர்த்தியவர். அவருடைய புலமை தெளிவும், துணிவும் மிக்கது. தமிழ்மொழியின் தூய்மையும் வளமும் எத்தகையன என்பதனை ஆய்ந்தறிந்து தெரிவித்த பெருமகனாரிடம் தமிழிடம் பற்றுக்கொண்ட எவருக்கும் பெருமதிப்பு ஏற்படாதிருக்க முடியாது: தமிழ்ப் பெருநூல்கள் தமிழரால் நன்கு கற்று உணரப்பட்டுத் தமிழ் நெறியில் தமிழர் நின்று வென்றிடல் வேண்டுமென்பதில் தளராத விருப்பம் கொண்டோர்க்கெல்லாம் பாவாணரின் புலமை நம்பிக்கை தந்து வருகின்றது... "நம் அமைச்சர்கள் பாவாணரைப் பொறுத்த அளவில் இன்னும் கொஞ்சம் விழிப்போடு முன்னோடித்தனமாக எண்ணிச் செயலாற்றி யிருந்திருப்பார்களானால் இந்நேரம் நம் மொழி, இன, நாட்டு அடிப்படையில் புதிய வரலாறு தோற்றுவிக்கப் பெற்றிருக்கும்."

“உரியவழி காணப்படுகிறது” என்கிறார் அமைச்சர்: “வரலாறு நிறைவு செய்யப்படும்” என்கிறார் பேராசிரியர்: என்று? எப்பொழுது? எவரால்? உரிய-செயலை-அரிய-இனிய செயலை காலத்தின் கல்லின்மீது ஊன்றி விளைவினைக் காண விழைகிறாரா அமைச்சர்?

“செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி” என்ற அரிய நூல் மொழி ஞாயிறு பாவாணரின் கருவினில் உருவானது. பாவாணர் அவர்களின் கருக்குழந்தை உருப் பெற அறிவும், ஆற்றலும், ஆராய்ச்சியும், புலமையும், திறனும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற அறிஞர்கள் இற்றைத் தமிழ் மண்ணில் இருவரே உள்ளனர். ஒருவர் பாவலரேறு, பெருஞ்சித்திரனார் அவர்கள். மற்றொருவர் மொழி அறிஞர். சொல்லாய்வறிஞர் திரு. ப. அருளி அவர்கள். திரு. அன்பழகன் அவர்களும் திரு. கலைஞர் அவர்களும் இதனை எண்ணிப் பார்ப்பார்களாக! — அருள்மணி. பெங்களூர்-51

(அட்டை 4-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முதலமைச்சராய் இருந்து கொண்டு கடுமையான இந்தியெதிர்ப்பும், தமிழீழ விடுதலைக்கான அருமையான முயற்சிகளும் செய்வதென்பது இயலாத செயல்களாகும். ஏனெனில், சட்டம், ஒழுங்கு சூழ்ந்துவிட்டன என்று கரணியம் காட்டித் தமிழக அரசை, ‘வடவரின் வல்லாளுமையிலுள்ள நடுவணரசு எளிதில் கலைத்துவிட முடியும்.

எனவே, கலைஞர், இராமராவ், மகந்தா போலும் இன உணர்வுள்ள முதலமைச்சர்களைத் துணையாய்க் கொண்டு, உண்மையான ஒரு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு உருவாக்கப் பாடுபடவேண்டும். இதற்குப் பெருமுயற்சியும், அரசியல் தந்திரமும் வேண்டும்.

அவ்வாறு உருவாகும் அரசியலமைப்பானது, சோவியத்து நாட்டில் உள்ளது போன்று, உண்மையான கூட்டாட்சி முறையைச் செயல்படுத்துவதாகவும், தேசிய இனங்கள் தாங்கள் விரும்பியவாறு எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை பெற்றனவாகவும், விரும்பினால், பிரிந்து போகும் உரிமை பெற்றனவாகவும் விளங்கவேண்டும். இதற்கான முயற்சிகளைக் கலைஞர் மேற்கொள்வாரா? அன்புள்ள. — கோ. இரத்தினவேல், நெய்வேலி-1.

○ : 1358 : வண்டமிழ்க் காவலன் அஞ்சா அரிமா பாவலரேறு அவர்கட்கு வணக்கம். ‘நடத்தத்தான் முடியவில்லை. நடத்தித்தான் ஆகவேண்டும்’ என்பது, மத்தளத்திற்கு இருபுறமும் அடிபோல் தங்கள் நிலை உள்ளதை எண்ணி வருந்தினாலும், இதழ்கள் மீண்டும் தொடர்ந்து வரும் என்பதைக் கண்டவுடன் நெஞ்சம் நிமிர்ந்தது. மத்தளம் இருபக்கம் அடி வாங்கினாலும், தளராது, வாங்கிய அடிதனை மகிழ்த்தக்க அளவு தாளமாய், இசையாய்த் தருதல்போல், தாங்கள் மனந் தளராது, மாறாது, இனநலம், மொழிநலம் நலிவடையாமல் தொடர்ந்து காப்பீர் என்ப பெருமீதம் கொள்கிறேன். — பாவலர், ச. இளமதி, கருநாடகம்,

பெருஞ்சித்திரனார் நேருரைகள்!

பாரதிதாசனும் பெருஞ்சித்திரனாரும் -ஓர் ஒப்பாய்வு!-

(திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில், 'பாரதிதாசனும் பெருஞ்சித்திரனாரும்-ஓர் ஒப்பாய்வு' என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டுள்ள பாவலர். திரு. கடலூர் மணிமாறன் அவர்கள் 15-3-88-ஆம் நாள் ஆசிரியரிடம் கேட்டறிந்த நேருரை.)

1. பாவேந்தரோடு தங்கட்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு நெருக்கம் குறித்துச் சொல்கிறீர்களா?

விடை : பாவேந்தரோடு எனக்கேற்பட்ட தொடர்பு, நெருக்கம் இவை பற்றி, என் 'கொய்யாக்கனி' முன்னுரையிலும், 'கனிச்சாறு' முன்றூந் தொகுதி, பாடல் விளக்கக் குறிப்புகள் எண்: 43-இலும் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றேன். அவ்விடங்களில் கூறாத சிலவற்றைத் தேவை கருதி இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

1954-இறுதி தொடங்கி 1959 இறுதி வரை நான் புதுச்சேரி தலைமை அஞ்சலகத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், ஏறத்தாழ, ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும், பாவேந்தரைப் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பது அன்றாட நடைமுறைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அந்த ஐந்து ஆண்டு இடைவெளியில், அவருடன் தொடர்பு கொள்ளாத நாட்கள் மிகச் சிலவாகவே இருக்கும்.

இந் நெருங்கிய தொடர்பால், பாவேந்தருடையனவும், அவர் குடும்பத்தினருமான இன்ப, துன்ப நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திலும் நான் பங்கெடுத்திருக்கின்றேன். சிற்சில நேரம் பாவேந்தரின் மேல்லுணர்வுகளுக்கும், வல்லுணர்வுகளுக்கும் நான் தாக்க முற்றிருந்திருக்கின்றேன்.

அக்கால இடைவெளியின் நடுவில், பாவேந்தர்க்கும் அவர் ஒரே மகன் மன்னர் மன்னனுக்கும் (அவரது இயற்பெயர் கோபதி) ஏற்பட்ட மனத்தாங்கல் பிரிவில், இருவரையும் சந்து செய்த பலருடைய முயற்சிகளில் என்னுடைய பங்கு மிகவும் அதிகம். அதன் பொருட்டுப் பாவேந்தரின் சினத்துக்கும், பின் அவருடன் எனக்கேற்பட்ட பிரிவுக்கும் கூட நான் ஆளாகியிருக்கின்றேன். இப்படி, அந்த ஐந்தாண்டு இடைவெளிப் போழ்தில், எத்தனையோ தொடர்புகள், ஈடுபாடுகள், விருப்பு வெறுப்புகள்! மொத்தத்தில் அவருடைய அன்புக்கும், அரவணைப்புக்கும், நம்பிக்கைக்கும், நட்புக்கும், உள்முக வெளிமுகச் செயற்பாடுகளுக்கும் உரியவனாக இருந்தேன் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இனி, அவருடைய மறைவிற்குப் பின்னர், அவரின் குடும்பச் சொத்துகளையும், கொடுக்கல் வாங்கல்களையும், பொறுப்புகளையும் ஆய்வு செய்து கணக்கிட்டு, அவருடைய குடும்பத்தார்க்குப்

பகிர்ந்தளித்த வகையில், ஓர் ஐவர் ஆயத்தை (பஞ்சாயத்தை) அமைத்தும் அதற்குத் தலைவனாகவும் செயற்பட்டேன் என்பதையும் குறிப்பிட்டாகல் வேண்டும்.

அந்த அளவுக்கு அவரோடும் அவர் குடும்பத்தாரோடும் நெருக்கமானவன் என்பது என்னோடு நெருங்கியிருந்தவர்கள், பலருக்கும் தெரிந்த செய்தியாகும்.

2. பாரதிதாசன் பாடல்களின் தாக்கம் தங்கள் பாடல்களில் இழையோடுகிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா? அதற்கான கரணியங்கள் என்று தாங்கள் கூறுவன யாவை?

'ஒருவரின் தாக்கம்' என்னும் கருத்து, இக்காலத்தில் எழுத்துத்துறையில் உள்ளவர்களால் அடிக்கடி பயிலப் பெறுவதைப் பார்க்கிறேன்.

இக்காலத்தில் திறமை முதிராதவர்கள் பலர் சொல், மொழி, கருத்து முதலியவற்றுள் ஒருவரைப் பார்த்து அவரைப் போலவே எழுதும் இலக்கியப் போலிமையால் இக்கருத்து வழங்கலானது எனலாம். அது செயற்கை,

ஆனால், ஆடிக்காற்று, ஐப்பசி மழை, கோடைச் சூறாவளி என்னும் சொல் வழக்குகளைத் தாங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். ஒரே வகை உணர்வுள்ளவர்கள் ஒரே கால கட்டத்தில், ஒரே மக்கள் குழுகாயத்தில் வாழ்பவர்களாக இருந்து, மக்களைப் பற்றிய கவலை அவர்களுக்கு ஒரே கோணத்தினதாக—ஒரே அழுத்தத்தினதாக இருந்தால், அவர்களின் எழுத்துகளிலும், பேச்சுகளிலும் ஒரே வகையான—ஒரே கொள்கையான நோக்கங்கள்—வெளிப்படலாம்.

தாங்கள் கூறும் 'தாக்கம்' இவ்வகையினதாக இருந்தால், அது கருத்தளவில் பொருந்தியதாகக்கூட அமையலாம்.

ஆனால், 'யாப்பளவில்' அத்தாக்கம் கூறப்படுவதாக இருந்தால், பாவேந்தரினும் பல்வேறு யாப்புக் கூறுகளை நான் காட்டியிருக்கின்றேன். சில வகை யாப்புகள் எல்லாருக்கும் பொதுவானவையே! நிலைமண்டிலங்கள், வெண்பாக்கள், வஞ்சிகள், ஆசிரியங்கள், சிந்துகள், தெம்மாங்குகள் போன்றவை, அவை. மொழி, இன, நாட்டுணர்வுகள் பொருந்தி வருமாயின், ஒரே காலத்திய இரு பாவலரின் யாப்புகளும் ஒன்றுபேரல் ஒன்று வெளிப்படுவதில் வியப்பிருக்க முடியாது. அதை ஒருவரின் 'தாக்கம்' என்று கூறுவது, நான் முன் சொன்ன 'ஆடிக்காற்று' முதலியவை போன்றதே!

உலகப் பேரறிஞர்களுள் கருத்துகள் ஒன்றுயிருப்பன போலவே, யாப்பு வெளிப்பாடுகளும் அவ்வம்மொழிகளுக்குள்ள தனித்தனிச் சிறப்பான யாப்பமைப்புகள் தவிர, பொதுவுணர்வில் ஒன்றுபடுவனவாகவே இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

உண்மை நிலைகள் இவ்வாறாக இருந்தாலும், பாவேந்தர் என் பெருமதிப்பிற்கும், வணக்கத்திற்கும், பின்பற்றுதலுக்கும் உரியவரே! எனவே, அதனால் வரும் இயற்கை ஒழுகியலமைதியும், தங்களுக்கு அவ்வாறான ஒரு கருத்தைத் தருமாயின். அதிலும் ஓரளவு உண்மை இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனாலும், முற்றிய இரண்டு பாவலர்களின் உள்ளங்களும், அவற்றில் தோன்றும் உணர்வுகளும், அவ்வுணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டுள்ள சொற்களும், அச்சொற்கள் பின்னிப் பிணைந்த பாடல் முறைகளும் அகத்தே வெவ்வேறுகவே இருக்கும் என்றாலும் புறத்தே ஒன்றுபோலவும் தோற்றம் காட்டலாம். எதிர்பாரா வகையில் இருவர் ஒருவர் போலவும், இருவர் குரல் ஒன்று போலவும் தோன்றவும் ஒலிப்பதும் இல்லையா? அப்படி! ஆனால் அவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறுவரே! இலக்கியப் பிறப்பிலும் அப்படியே என்று கருதிக் கொள்வதே, இலக்கிய நலம் கருதுவதாகும்!

இனி, இரண்டாவது கேள்வியாகத் தாங்கள் கேட்டிருப்பதற்குரிய விடை இது: இருவர் ஒரே தோற்றத்தினராக இருப்பதற்குரிய கரணியங்கள் நம்மால் புறத்தே அறியக் கூடியனவா? அது போலத்தான் இதற்கும் உரிய கரணியங்கள் புறத்தே அறியக் கூடியனவாக இருப்பதில்லை. காலமும் இடமும் உணர்வுகளும் ஒத்திருப்பதை ஒரு கரணியமாக வேண்டுமானால் கூறிக்கொள்ளலாம்.

3. பாவேந்தருக்கும் தங்கட்கும் கொள்கையளவிலான முரண்பாடுகள் உண்டா?

பெரும்பாலும் இல்லை. ஆரியமும் பிறமொழியும் கலவாத தாய தமிழ் வழக்கு, தமிழின நல முன்னேற்றம், பொதுவுடைமைக் கோட்பாடு, தனித்தமிழ் நாட்டாட்சி-முதலியவற்றுள் இருவருக்கும் உள்ள கொள்கை உணர்வுகளும் அறிவு அழுத்தங்களும் செயல் முயற்சிகளும் ஒன்றே. ஆனால், இறைக் கொள்கையைப் பொருத்தமட்டில், ஒரு சிறு வேறுபாடு இருக்கலாம். அதை பெரிதாக நான் கருதுவதில்லை. அதை விளக்கவும் வேண்டுவதில்லை. ஆனால் இவற்றை வேறுபாடுகள் என்றுகூடக் கருதமுடியாத பொழுது, முரண்பாடுகள் என்று எப்படி நினைக்க முடியும்?

4. காலப்போக்கில் பாவேந்தரிடம் ஏற்பட்ட தனித்தமிழ்ப் பற்றுக் குறித்து என்ன கருதுகிறீர்கள்? தங்கட்கும் அத்தகைய வளர்ச்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது என்பதைச் சுட்டியலுமா?

தொடக்கக் காலத்தில், பாவேந்தரின் தனித்தமிழ்ப் பற்று அவ்வளவாக வெளிப்படவில்லை. தம் பிள்ளைகளுக்குக்கூட சரசுவதி, கோபதி, வசந்தா, ரமணி போன்ற வடமொழிப் பெயர்களுையே சூட்டியிருந்தார். தாம் எழுதிய தொடக்கக் கால நூல்களிலும் நாடகங்களிலும் பாவியங்களிலும் பெரும்பாலும் வடமொழிப் பெயர்களையும் வடமொழிச் சொற்களையும் அளவின்றிக் கலந்தே எழுதி வந்தார். இதற்குக் காரணம் முப்பது

நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன் தமிழர்க்கிருந்த வடமொழி மயக்கும் தூயதமிழ் உணர்வுக் குறைவுமே ஆகும். ஆனால், பிற்காலத்தில் படிப்படியாக இந்நடை முறையைக் குறைத்துக் கொண்டு, மறைமலையடிகளாரைப் பின்பற்றித் தூயதமிழ் நடையை மேற்கொண்டார். அதன் பின்னர், தாம் எழுதிய பாவியங்களிலும் நாடகங்களிலும் வரும் உறுப்பினர்களுக்கெல்லாம் மாவரசு, நாவரசு, வேட்ப்பர், அழகர், புலத்திறல், வையத்திறல், நல்லமுத்து, நகைமுத்து, மலர்க்குழல், கரும்பு, மின்னொளி, முத்துநகை, பொன்னி, முள்ளி, அழகம்மை, பச்சைக்கிளி முதலிய அழகிய தூய தனித்தமிழ்ப் பெயர்களாகவே சூட்டியிருக்கிறார். அத்துடன் அவரெழுதிய பாடல்களிலும் பலவிடங்களில் தூயதமிழை வலியுறுத்தியிருக்கின்றார். அதற்காகவே 'தமிழியக்கம்' என்றொரு நூலும் எழுதி, அதில் தூயதமிழ்க் கொள்கையைப் பலதுறைகளிலும் வலியுறுத்திப் பேசியிருக்கின்றார். இவற்றோடு 'வந்தவர் மொழியா, செந்தமிழ்ச் செல்வமா?' என்றோர் ஆய்வுத் தொடரையும் எழுதி, வடமொழியாளர் வடமொழிச் சொற்கள் என்று இட்டுக்கட்டிப் பேசி வரும் பல சொற்களைத் தூயதமிழ்ச் சொற்களே என்று நிலை நாட்டியுள்ளார். மொழியாய்வு நிலையிலும் சொல்லாய்வு நிலையிலும் அவர் காட்டிய ஆய்வு முடிவுகளில் ஒருசில பொருத்தமற்றனவாகவும், பிழைபட்டனவாகவும் இருப்பினும் அவர் கொள்கையும் முயற்சியும் மிகவும் பாராட்டலும் மதிக்கவும் தக்கனவாகும்.

இனி, என்னைப் பொறுத்த அளவில் கழிஇளமைப் பருவத்திலேயே எனக்குத் தூயதமிழ்ப் பற்று முகிழ்த்துவிட்டது. அதற்குக் காரணம் நான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கையிலேயே எனக்குத் தமிழ் ஆசிரியர்களாக அமைந்த மறைந்த தனித்தமிழ்ப் புலவர், தமிழ்மறவர் வை. பொன்னம்பலனார் (இவரது இயற்பெயர் கனகசபை) ஆவார். அவருடன் சேலம் வை. சுப்பிரமணியனார் என்ற தமிழாசிரியரும் அவ்வகையில் எனக்குத் தூண்டுகோலாகவும் துணையாகவும் இருந்தார். இவர்களின் தூயதமிழுணர்வு எனக்கு இளமையிலேயே பற்றியிருந்தது. மறைமலையடிகளாரை அப்பொழுதே நான் அறிவேன்.

உயர் தொடக்கப்பள்ளிக் காலத்திலேயே இவ்வகையில் பற்றியிருந்த இத்தூய தமிழுணர்வு, உயர்நிலைப்பள்ளிக் கல்விக் காலத்தில், 'திருக்குறள் திறவு' என்னும் நூலாசிரியரும் சிறந்த தமிழறிஞருமான திரு. நடேச (உடையா)ர் என்பவரும் தமிழாசிரியராக அமைந்தமையால், வளர்ச்சியும் மலர்ச்சியும் எய்தியது. அத்துடன் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் தொடர்பு என் உயர்நிலைப்பள்ளிக் கல்விக் காலத்திலேயே தொடங்கியது. பின்னர் அஃது என் கல்லூரிக் கல்விக் காலத்திலும் தொடர்ந்து வலுப்பெற்று உரமேறியது.

அக்காலத் தொடக்கத்திலிருந்தே நான் எழுதி வந்த தனிப் பாடல்களிலும் உரைகளிலும் பெரும்பாலும் தூயதமிழையே

பயன்படுத்தி வந்தேன். தூயதமிழை வலியுறுத்தியே பாடல்களும் எழுதி வந்தேன். அக்கால் அச்சேறிய என் முதல் பாடலே தூய தமிழை வலியுறுத்துவதுதான்.

சோலையில் ஊதுங் குயிலிசையில்—தமிழ்ச்
சொற்களுண்டு, தம்பி, கேட்கிலையோ?—அதி
காலையில் பாடி யெழுப்புகின்ற—கருங்
காகத்திடைத் தமிழ் ஓசையுண்டு!
கறவைப் பசுவிங்கே கத்துதுபார்—அதில்
கன்னித் தமிழ்ச் சொல் ஒலிக்குதுபார்—நல்ல
பறவை யினங்கள் மரக்கிளையில்—குந்திப்
பாடுஞ் சொல் தமிழுக்குச் சொந்தம், தம்பி!

1—என்று தொடங்குகிறது அப்பாடல். (கனிச்சாறு)

இவ்வாறு என் தமிழுணர்வு முகிழ்த்த பொழுதிலேயே தூய-
தமிழுணர்வாகவே, தனித்தமிழ் உணர்வாகவே முகிழ்த்தது.
இருப்பினும் அக்காலத்தில் போதிய தமிழறிவு ஏற்பட்டிருக்க
வழியில்லையாகலின், என் தொடக்கக் காலப் பாவியங்களான
'மல்லிகை' (இன்னும் அச்சேறவில்லை), 'கொய்யாக்கனி'
(அச்சேறியுள்ளது) ஆகியவற்றில் சிற்சிலவிடங்களில் வடசொற்-
களும் பயின்று வந்துள்ளன. இதுபற்றிக் 'கொய்யாக்கனி'—
இரண்டாம் பதிப்பு முன்னுரையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

5. மொழிநலக் காப்பு. இந்தியெதிர்ப்பு, பெண்ணுரிமை,
குழகாயச் சீர்திருத்தம் போன்றவற்றில் பாவேந்தரிட
மிருந்து நீங்கள் வேறுபடுகின்றீர்களா? எந்த அளவில்?

வேறுபடவில்லை. இவ்வகையில் இருவர் கொள்கைகளும்
ஒன்றே! இவ்வாறு இருவர் உணர்வுகளும் ஒன்றுபட்டியங்குவதற்-
குக் காரணம், இருவரும் திருவள்ளுவரையும், தந்தை பெரியா-
ரையும், மறைமலையடிகளாரையும் தலைவர்களாகவும் முன்னோடி-
களாகவும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதே ஆகும்!

6. பாவேந்தரைப்போல நீங்களும் பல்வேறு பாவகைகளைக்
கையாளுகிறீர்கள். குறிப்பிட்ட கருத்துகளை வெளிப்படுத்த
குறிப்பிட்ட பாவகையைத்தான் பயன்படுத்தவேண்டும்
என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

குறிப்பிட்ட கருத்துகளை வெளிப்படுத்த குறிப்பிட்ட
பாவகையைத்தான் பயன்படுத்தவேண்டும் என்பதில்லை. கருத்து-
களின் அழுத்தங்களுக்கும், ஆழங்களுக்கும், அகலங்களுக்கும்,
தன்மைகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் ஏற்ப, தொடக்கத்தில் ஒரு
வகையான ஒலியலையமைப்பு தானாகவே தோன்றுகிறது. அந்த
ஒலியலை அசைவே தமிழில் 'பா' என்றும், ஆங்கிலத்தில்
'Rhythm' என்றும் பெயர் பெறுகின்றது. அது, பின், கருத்து-
களின் ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு ஏற்ப பல்வேறு வகைப்பட்ட நடை-
யில் மாறி மாறி இயங்குகிறது.

ஆற்று நீர் சலசலப்பை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டால்
சொற்களும் அதற்கேற்ப நடைபோடுகின்றன; குதிரையின்

குளம்பொலியை நினைத்தால் அதற்கேற்ப சொற்களும் கூத்திடுகின்றன. ஒலியுணர்வுகளுக்கேற்ப இவ்வாறு நடையிடும் சொல்லமைப்பு, பின்னர் அறிவுணர்வும் உள்ள உணர்வும் வளர வளர, அவலம்; மகிழ்வு, ஏக்கம், இரக்கம், அன்பு, அருள், சினம், கொடுமை முதலிய உணர்வுகளுக்கேற்பவும், சொல்நடைமில் நுண்ணிதின் வேறுபடுகின்றது.

இவ்வகையில், அவ்வக்காலப் புலமைத்திறன்களுக்கு இயைபாக, தமிழில் நீண்ட நெடுங்கால மரபுப் பயிற்சியின் வளர்ச்சியால் இத்தனை வகைப் பாநடைகளாக வளர்ந்து விரிவடைந்த தென்று கருதிக் கொள்ளலாம்.

எனவே, பாநடையை நரமாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுவதில்லை. தானாக அமைவதே அது. முன்னர்த் தோன்றிய பாவகைகளில் ஊன்றி ஊன்றி உணர்வு வளரப் பெற்ற பாவலர்கள், முன்னுள்ள பாநடைகளைச் சிறிது சிறிதாக விட்டு வெளியேறியும், அவற்றினின்று சிறுசிறு கூடுதலும் குறைதலும் செய்தும் புதுப்புது வகையான பாநடைகளையும் உருவாக்கும் வல்லமை பெறுகிறார்கள்.

தொடக்க நிலையில் பாவுணர்வும் சொல் நடையும் ஒத்தியங்காமல் இருந்து, பாவலன் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற நிலையில், இப்புத்தாக்க உணர்வுகள் அவனுக்கு அவனறியாமலேயே கைகூடி வருகின்றன.

7. பாவாணரின் சொல்லாய்வுகளைப் பாடல்களில் பயன்படுத்தும் நீங்கள், பாவேந்தரின் மொழியாய்வு குறித்து ஏதேனும் குறிப்பிட விரும்புகிறீர்களா?

பாவாணர் சொல்லாய்வுக் கென்றே அரை நூற்றாண்டுக் காலம் அரிய பெரிய முயற்சியில் தோய்ந்தவர். அதற்கெனவே தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பரப்பையும் நீந்திக் கடந்தவர். அத்துடன் நில்லாது, தமிழுக்குத் தொடர்பான வேற்றுத்திராவிட மொழிகளின் இலக்கணங்கள், இலக்கியங்கள் சிலவற்றையும், கீழை ஆரிய மொழிகளான இலத்தீன், கிரேக்கம், சமசுகிருதம் முதலிய மொழிகளின் இலக்கண அமைப்புகளையும், சில மேலை ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கண அமைப்புகளையும் சொற்பரப்புகளையும் ஒருவாறு கற்றவர்.

ஆனால், பாவேந்தரோ ஒரு முழு இலக்கியக் கற்பனை வளப் பாவலர். ஆகையால், பாவாணர் போல மொழி, சொல் ஆய்வுகளரியில் புகுந்தவரல்லர்.

பாவாணரின் சொல்லாய்வு ஆழ்கடலில் முத்துக் குளிப்பதைப் போன்றது என்றால், பாவேந்தரின் சொல்லாய்வோ கடற்கரையில் கிளிஞ்சல்களைப் பொறுக்குவதைப் போன்றது எனலாம்.

8. பாவேந்தர் 'குயில்' இதழை நடத்தினார். தாங்களும் 'தென்மொழி', 'தமிழ்ச்சிட்டு', தமிழ்நிலம் ஆகிய மூன்று இதழ்களையும் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறீர்கள். இதழா-

சிரியர் என்ற நிலையில் உங்கள் இருவரின் தனித் தன்மைகளை அறிந்து கொள்ளலாமா?

இதழாசிரியர் என்ற தன்மையில் பாவேந்தர் குயிலில் பாடல்களையும், சில உரைநடைகளையும் மட்டும் எழுதி வெளியிட்டவர்; அவ்வளவே! அவருக்கு அச்சுப் பொறுப்பையும் அச்சுப் பொறுப்புகளையும், கவனிக்க, தொழில் நிலையில் அவ்வப்பொழுது வெவ்வேறு துணையாளர்கள் இருந்தனர்.

மேலும், அவருக்குத் தனியான இனநல, நாட்டு நல இயக்கப் பொறுப்புகளும், வெளியே போய் அடிக்கடி சொற்பொழிவுகள் நடத்தி வரும்படியான அழுத்தங்களும் இருந்ததில்லை. எப்பொழுதாகிலும் அவற்றுக்கென் சிற்சில நாள்களில் அவர் வெளியே செல்லும்படியாகவே அவர் நிலை இருந்தது. அவர் வெளிநாடுகள் சென்று மாதக் கணக்கில் சொற்பொழிவுகளும் செய்ததில்லை.

என் நிலையோ முற்றிலும் வேறானது; ஆழமானது; அகலமானது; உழைப்பு மிகுந்தது; பலவகையான பொறுப்புகளையும் சுமைகளையும் உள்ளடக்கியது; ஊக்கம் நிறைந்தது; ஓய்வில்லாதது; பரப்புமிகுந்தது; பரபரப்பும் நிறைந்தது.

அவருடையது வெறும் எழுத்துப்பணி மட்டுமே!

என்னுடையது அதனுடன் பேச்சுப்பணி, இயக்கப்பணி, போராட்டப்பணி, போக்குவரத்துப்பணி நிறைந்தது.

தமிழக வரலாற்றிலேயே தமிழ்மொழி, தமிழினம், தமிழ்நாடு இந்த மூன்று கூறுகளையும் உள்ளடக்கி, ஒருங்கிணைந்து, அவை ஒவ்வொன்றின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், மறுமலர்ச்சிக்காகவும், உரிமைக்காகவும், அறிவு, ஆய்வு, ஆக்கம், கருத்துப் பரப்புதல், போராடுதல், சிறை செல்லுதல் என்னும் பல முனைகளிலும் இவ்வாறு செயல்பட்டவர்கள் ஒருவருமில்லை.

இலக்கியப் படைப்பு, மொழியாய்வு, வரலாற்று விளக்கம், திருக்குறள், வாழ்வியல், உரிமை மீட்பு, இனமேம்பாடு, பண்பாடு, மெய்ப் பொருளியல்—ஆகிய தமிழின முன்னேற்ற முயற்சிகளுக்காக வெளிநாடுகளில் நூற்றுக்கணக்காகவும், உள்நாட்டில் ஆயிரக்கணக்காகவும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியவர்களும், அத்தகைய பெரும்பணிகளைச் செய்து கொண்டே, தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, தமிழ்நிலம் போன்ற மூலிதழ்களையும் தூயதமிழில் தொடர்ந்து இருபத்தெட்டு ஆண்டுகளாக நடத்தியவர்களும் எவரும் இல்லை.

இது பெருமைக்காகக் குறிப்பிடப் பெறும் குறிப்பன்று. உழைப்பின் தேவையைக் குறிக்கவே எழுதப் பெறும் குறிப்புகளாகும்.

ஒட்டு மொத்தமாகச் சொன்னால், தென்மொழி போலும் ஓர் அரும்பெரும் முயற்சி என் தாலத்திற்குப் பின்னும் தொடரவேண்டும் என்னும் ஆசையும் தேவையும் மிகுந்திருந்தாலும், அவ்வாறு நடைபெறும் என்று என்னால் கனவிலும்கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. (தொடரும்)

தமிழக அரசின் பயிற்று மொழிக் கொள்கை-ஒரு வேண்டுகோள்!

பெருமதிப்பிற்குரிய பாவலரேறு அவர்களுக்கு,

வணக்கம். தமிழகத்தில் கடந்த 20 ஆண்டுகளாகப் புழக்கத்தில் இருக்கும் இருமொழிக் கொள்கை, ஆங்கிலம், மற்றும் தமிழ் தவிர்ந்த பிறமொழிகளைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்ட பள்ளிகளில், மாநில மொழியான தமிழைக் கட்டாய இரண்டாவது பாடமொழியாக்கவில்லை. இதனால், பள்ளிகளில் தமிழ் பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஆண்டுக்கு ஆண்டு குறைந்து வருகிறது. தமிழுக்கு இருமொழிக் கொள்கை செய்து வரும் இக்கொடுமையைச் சுட்டிக் காட்டிக் தமிழை இப்பள்ளிகளில் கட்டாயப் பாடமொழியாக்கும் இருமொழிக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்துமாறு வேண்டி மறைந்த முந்நாள் தமிழக முதலமைச்சர் திரு. ம. கோ. இரா. அவர்களுக்கு நான் நேரிடையாகவும், ஆங்கிலச் செய்தியோடு "இந்து" வழியாகவும் எழுதிய மடல்களினால், நம் மொழிக்கு இதுவரையில் எவ்வகை நன்மையும் உண்டாகவில்லை. "செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு" போல வீணாயின.

இந்நிலையில் கடந்த 24-3-1989 அன்றைய "இந்து" செய்தியேட்டில் வெளியாகியிருந்த விளம்பரம் ஒன்று என்னை வெகுண்டெழச் செய்தது. தமிழகத்தில், கோத்தகிரி (உதகமண்டலம் அருகில்) என்னும் இடத்தில் நடத்தப்பட்டு வரும் ST. JUDE'S PUBLIC SCHOOL என்னும் ஆங்கிலப் பயிற்று மொழிப்பள்ளி 1989-90 கல்வி ஆண்டில், தம்பள்ளியில் சேரவிரும்பும் மாணவர்களுக்காகத் தந்திருக்கும் விளம்பரம் அது. ஆங்கிலம் அப்பள்ளியின் பயிற்று மொழியும், முதல்பாட மொழியும் ஆகும். இரண்டாவது விருப்பப் பாடமொழியாக அப்பள்ளி அளிக்கும் மொழிகள், மண்ணின் மொழியான தமிழ் தவிர்ந்த நான்கு பிறமாநில மொழிகள், இரண்டு வெளிநாட்டு மொழிகள் ஆகும்.

இதுபோன்ற கொடுமை, வேறு எந்த உலக மொழிக்காவது இக்காலத்தில் நடைபெற்று வருகிறதா? மேற்சொன்ன விளம்பரத்தை வெட்டி எடுத்து, இன்றைய தமிழக முதல்வருக்கு ஒரு மடலுடன் அனுப்பியுள்ளேன். தமிழுக்காக உயிரையே ஈகம் செய்ய அணியமாக இருப்பதாகச் சூளுரைக்கும் இன்றைய முதல்வர், தம்முடைய இரண்டாவது ஆட்சிக் காலத்திலாவது தமிழுக்கு உண்மையான நன்மையைச் செய்ய முன்வருவார் என்ற நம்பிக்கையில் மடல் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. இதே பொருள் குறித்த ஆங்கிலமடல் ஒன்றை "இந்து" செய்தியேட்டிற்கு அனுப்பியுள்ளேன். இவ்விருமடல்களின் படிக்கத் தங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அவற்றைத் "தென்மொழி" வெளியிடின, திராவிட அரசியல் தலைவர்கள் தமிழுக்குச் செய்துவரும் மாபெரும் கொடுமையைத் தமிழ் நலன் வேண்டுவோர் தெரிந்துக் கொள்வார், நம்மைப் போன்ற பலர்,

செய்தித்தாள்கள் வழியேயும், நேரிடையாகவும் ஆனும் கட்சி யாளர்களுக்கு அனுப்பும் தமிழ்நலன் குறித்த கருத்துகள் அவர்- கள் செவிகளுக்குக் கிட்ட வாய்ப்பு ஏற்படும். நன்றி. இவண்,

—திருவாட்டி. கீதா உதயகுமார் ஐதராபாது-16.

முதலமைச்சர்க்கு அனுப்பிய மடல்படி!

மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு.

வணக்கம். ஏறக்குறைய இரண்டு ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்- திற்கு வெளியே வாழ்ந்து வரும் தமிழ்ப் பெண் நான். ஒவ்வொரு நாளுய், ஒரு முறையாவது, தமிழ் மொழி, தமிழர் நலன் குறித்துச் சிந்திக்கத் தவறாதவள். “எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்” என்ற முழக்கத்தை 1967ஆம் ஆண்டிலிருந்து தமிழகத்தில் கேட்டு வருகிறேன். ஆனால் இம்முழக்கம் வெறும் மேடை முழக்கம் மட்டுமே என்பதைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உணர்ந்- தேன். எங்கு முதன் முதலாகத் தமிழ் அறிவுக்கான வித்து விதைக்கப்பட வேண்டுமோ, அங்குப் பிறமொழிகள் வளர்ந்து செழிப்பதற்கான வழிமுறைகள் திராவிடர் கழக அரசினால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. ஆங்கிலப் பயிற்று மொழிப் பள்ளி- கள் காளான்களாக முளைத்துத் தமிழகமெங்கும் தழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதே நேரத்தில், காலஞ்சென்ற அறிஞர் அண்ணா அவர்களினால், தமிழகத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட இருமொழிக் கொள்கை தமிழுக்கு 22 ஆண்டுகளாகச் சாவுமணி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தொடக்கப்பள்ளி முதல், உயர்- பள்ளி வரை, தமிழல்லாத பிறமொழிப் பயிற்றுப் பள்ளிகளில் தமிழைக் கட்டாயப்பாடமாக வைக்காமல் இருக்க தற்போது புழக்கத்தில் உள்ள இருமொழிக் கொள்கை வழி செய்து கொடுக்- கிறது. சில பள்ளிகள், தமிழை இரண்டாவது விருப்பப்பாட மொழியாக வைக்காமலும் உள்ளன என்ற உண்மையை, இன்- றைய “இந்து” ஆங்கிலச் செய்தியேட்டில் வெளிவந்துள்ள விளம்பரம் ஒன்றினால் அறிந்தேன். (விளம்பரச் செய்தியைத் தங்கள் பார்வைக்கு அனுப்புகிறேன்). தமிழகத்தின் அண்டை மாநிலமான கருநாடகத்தில் கன்னடமொழியைத் தவிர துளு, குடகு, கொங்கணி போன்றவை அம்மண்ணிற்கே சொந்த- மானவை. இவை தவிர, குடிபுகுந்தோர் மொழிகள் பல. எனவே 60 விழுக்காட்டுக் கருநாடக மக்களுக்கு மட்டுமே கன்னடம் தாய்- மொழி என்ற உண்மையைப் புள்ளி விளத்தக் கணக்குகள் புகல் கின்றன. எனினும் கருநாடகத்தில், பள்ளிகளில் பயில்வோர் கன்னடமொழியைப் பயின்றே ஆகவேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, தமிழ் மட்டுமே இம்மண்ணுக்கு உரியமொழி. கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் தமிழக ஆட்சி தமிழர் கையிலிருந்து தமிழர் அல்லா- தோர் கைகளில், அரசியல் கரணியங்களினால், மாறியபோது தமிழ் வீழ்ச்சிக்கான அறிகுறிகள் தோன்றத் தொடங்கின. வந்தேறிய மொழிகளான உருதும், தெலுங்கும், மராத்தியமும்,

சமயத்தை வளர்க்க வந்த சமசுக்கிருதமும் தமிழைப் பின்னுக்குத் தள்ளின. தமிழ்மொழி இலக்கியமும், கலைகளும், பண்பாடும் சீரழிந்தன. இந்தச் சீரழிவுகளுக்கு முடிவு கட்ட வந்ததே ஆங்கிலேயர் ஆட்சி. தமிழின் அருமையும், பெருமையும் உலகிற்குப் பரவியதே ஆங்கிலம் வழியேதான். அறிவியல் அறிவைத் தமிழருக்கு உணர்த்தியதும் இம்மொழியே. எனவே, தமிழகத்தில் இம்மொழிக்கு இரண்டாவது இடத்தைக் கொடுப்பது முறையான செயலே. ஆயின் தமிழ், ஆங்கிலம் தவிர்ந்த பிறமொழிகள் தமிழகத்தில் உரிமையோடு உலவி வருவதன் காரணம் என்ன? தமிழகத்தில் காலம் காலமாக வாழ்ந்தும், தமிழை வீட்டு மொழியாக ஏற்க ஏன் திராவிடக் குடும்ப மொழியினர் முன் வரவில்லை? கேரளத்தில் மலையாளமும், கருநாடகத்தில் கன்னடமும், ஆந்திரத்தில் தெலுங்கும், பள்ளிகளில் கட்டாயப் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. “தமிழ், தமிழ்” என்று மேடையேறிப் பேசும் திராவிட அரசுகள் ஏன் தமிழுக்கு ஒரு நல்ல இடத்தைத் தமிழகப் பள்ளிகளில் அளிக்கவில்லை? தமிழ் என்ன தீங்கு யாருக்குச் செய்துவிட்டது? எண்ணிப் பாருங்கள். காலஞ்சென்ற முதல்-மைச்சர் எம். சி. ஆர். அவர்களின் செவிகளில் எங்களைப் போன்றோரின் தமிழ்நலன் குறித்த வேண்டுகோள்கள் விழவில்லை. எதிர்க்கட்சித் தலைவராய் இருந்த தங்களின் செவிகளிலும் விழவில்லை. இரண்டாவது முறையாகத் தங்களிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை அளித்திருக்கும் தமிழர் நலன் செழிக்க வேண்டுமானால், தமிழ்மொழிக்கு ஓர் உயர்ந்த இடத்தை அரசியல் கல்வி, கலை, சமையம், வணிகம் போன்ற எல்லாத்துறைகளிலும் அளிக்க தங்களது அரசு முன் வரவேண்டும். தங்களது ஆட்சிக் காலம் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழர்களுக்கும் ஒரு பொற்காலமாக அமையவேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் எழுதப்பட்டதே இம்மடல். நன்றி. இவண்,

—கீதா உதயகுமார், ஐதராபாது-16,

“தென்மொழி” சென்னை-5.

சென்னை-5.

தனித்தமிழில் வெளிவரும் உயர்ந்த இலக்கிய இதழ். ஒவ்வொரு தமிழ்த் திங்களும் முதல் நாளன்று வெளிவரும்.

ஆண்டுக் கட்டணம்	:	உருபா 24.00
அரையாண்டுக் கட்டணம்	:	„ 12.00
தனியிதழ்	:	„ 2.00*

ஓரிதழுக்கு உருபா 4.00 மேனி முன்பணம் கட்டக்கூடிய விற்பனையாளர்கள் எழுதிக் கேட்க !

வழக்குரை காதை

நாடக ஆக்கம் : அதியமான்.

மூலம்: (பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களின் பாவியக்கொத்து.)

முன்னுரை :

நாடகம் எழுதும் என் ஆர்வத்தை விளங்க வைத்த பெருந்தகை பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களே. தென்மொழியில் நான் எழுதிய நான்காவது நாடகமாக இது உள்ளது. அவற்றுள் இரண்டு என் கற்பனை சார்பானது. ஒன்று, ஐயா எழுதிய சிறந்த குழுகாய நிகழ்வுகளை எடுத்துக் கூறிய “கொய்யாக்கனி” பாவியம். அதனை நாடகமாக எழுதும் காலையில் எனக்கு நாடகம் எழுதும் முறைகளையும், காட்சிகளில் கருத்துகளைச் சொல்லவேண்டிய முறைகளையும், அறிவுரையாகக் கூறி ஊக்கப்படுத்தியதை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்வேன். குழந்தை உள்ளங்கொண்ட ஐயா அவர்கள், ஓர் ஆசானாக இருந்து நாடகம் எழுதும் திறமையை வழிப்படுத்தினார்கள். அதனால் சிலர் என்னைப் பாராட்டவும் செய்தனர். அப்பாராட்டுகள் யாவும் ஐயாவையேசாரும். மொழி உணர்வில் ஐயாவை மிஞ்சும் தமிழ்க் காவலர் இங்கு எவரும் இவர் என்றே துணிவாக நான் மட்டுமல்லன், உலகத் தமிழினங் கூறும், தூயத்தமிழ்ச் சொற்கள் எவையேனும் வேண்டுமாயின் ஐயாவிடம் கேட்டுப் பெறமுடியும். எவ்வகைப் பிற மொழிச் சொற்களுக்கும் உடன் தூயத்தமிழ்ச் சொற்களைக் கூறும் ஆற்றல் அவர்களிடமே உள்ளது. மிகையாகக் கூறவில்லை. மெய்ம்மை, முகமன் (முகத்துதி) ஐயாவிற்குப் பிடிக்காத ஒன்று. அவர்களுடன் பழகியவர்கள் அதனை நன்கு அறிவர்:

‘வழக்குரை காதை’, “பாவியக்கொத்” தில் இறுதியிலுள்ளது. அதன் முன்னுரையில் இதனை நாடகமாக நடிக்கப்பெறியும் பயன் மிகுதியாகும் என ஐயாவால் குறிக்கப்பட்டுள்ளதால், நடிக்கும்படி, ஆனால் தூயத்தமிழில் எழுதுகிறேன். ஐயாவின் விருப்பப்படி தென்மொழி அன்பர்கள் நடிக்கவும், மக்களிடம் தமிழ்மொழி உணர்வை ஊக்குவிக்கவும், இது கருவியாக அமையும்.

வழக்குரை காதை!

காட்சி - ௧

உறுப்பினர் : வேல்மரரிபன், மாணவர் சிலர், காவலர்கள்.

இடம் : இந்தியில் எழுதித் தொங்கவிடப்பட்ட பலகையையுடைய வைப்பகம் எதிரில்.

காலம் : காலை 11 மணி.

(மாணவர்களின், கூட்டம் கையில் கம்புகளுடன் நிற்கிறது.

வேல்மார்பன் ஓர் உயர்ந்த இடத்தில் நின்று பேசுகிறான்.)

வே. மார்பன் : என் அருமைத் தமிழ் நெஞ்சங்களே, தமிழ் மாணவர்களே, வணக்கம். தமிழனுக்குத் தமிழே உயிர். உயிருக்கு இடர்வரும்போது எவனும் கவலையற்று இருக்கவே மாட்டான், தமிழுக்குத் தீங்கு வருகிறது. வடநாட்டு இந்தியைக் கொண்டு தமிழை அழிக்க எண்ணும் எண்ணத்தில் மண்விழ வேண்டும். நாடென்ன உணர்ச்சியற்ற கோழைகளா?

மாணவர்கள் : இல்லை. இல்லை; நாம் கோழைகள் இல்லை.

வே. மா. : ஆம். நம்பைக் கோழைகளாக இந்தி அரசு எண்ணி, இன்று நேற்றன்று, ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டிற்குள் இந்தியைப் புகுத்திவிடத் துடியாய்த் துடிக்கிறது. அமைதி முறையில் பல போராட்டங்களை, நம் முன்னோர் செய்தனர். இந்தியின் மேலுள்ள வெறுப்பைக் காட்டி விட்டோம். தந்தை பெரியார் அவர்கள் இந்தி வெறுப்பை அரசுக்குக் காட்டினார்கள். இந்தி எழுத்துகளை அழித்தார்கள். தமிழக மக்களின் இந்தி வெறுப்பை அரசுக்குக் காட்டினார்கள். அண்ணா அவர்கள் இந்திப் படிப்பைப் பள்ளியில் இருந்து அகற்றினார்கள். ஆனால் இப்போது புறக்கடை வழியாக இந்தி தமிழ் நாட்டிற்குள் வருகிறது. முன்பெல்லாம், தொடர் வண்டி நிலையங்களில்தான் இந்தியை எழுதினார்கள்; இப்போது அரசு அலுவலகங்களிலும், வைப்பகங்களிலும் எழுதி வைக்கிறார்கள். எனவே இனி இந்தி அழிப்புப் போரெல்லாம் பயனில்லை; இந்திப் பலகைகளை நீங்கள் வைத்திருக்கும் கம்புகளைக் கொண்டு அடித்து நொறுக்குங்கள். தமிழகத்திற்குள் இந்திப் பலகைகள், தமிழனுடைய கண்களில் படவே கூடாது; இதையும் புரிந்து கொள்ளாத அரசாக இருந்தால் துமுக்கி (துப்பாக்கி) கொண்டு இந்திப் பலகைகளைச் சுடுவோம்; உம், இந்திப் பலகைகளை நொறுக்குங்கள்!

(மாணவர்கள் கம்புகளைக் கொண்டு வைப்பகத்தின் முன்பக்கம் தொங்கும் இந்திப் பலகைகளை அடித்து நொறுக்குகிறார்கள்.)

காவலர் : (பாய்ந்து மாணவர்களைக் கப்பால் அடிக்கிறார்கள். அரத்தம் சிந்துகிறது. வேல்மார்பனைக் காவலர்கள் தனை செய்கிறார்கள்.) (திரை.)

காட்சி—உ

உறுப்பினர் : அரசு வழக்குரைஞர், வேல்மார்பன், நடுவர், (நீதிபதி) காவலர்கள். (வழக்கு மன்றத்திற்கு வெளியே) மக்கள் கூட்டம். (S.I) காவல் ஆய்வர்; மக்கள் தலைவன்.

இடம் : வழக்குமன்றம்.

காலம் : காலை 11 மணி.

அறமன்றக் காவலர் :

(வேல்மார்பனைக் காவலர் தொடரி (சங்கிலி)யால் பிணைத்து இழுத்துக் கொண்டு வந்து குற்றக் கூண்டில் நிறுத்துகிறார்கள்.)

நடுவர் : உன் பெயர்?

வேல்மார்பன் : வேல்மார்பன்.

நடு : ஊர்?

வே. மா. : தமிழ்நிலம்.

நடு : தமிழ்நிலமா? அது எங்கே இருக்கிறது?

மா. : சிரிப்பதா? அழுவதா? என்றே தெரியவில்லை. தமிழ்நிலம் எங்கே இருக்கிறது? அதனால்தான் தமிழ் தெரிந்தவன் தமிழ் நாட்டை ஆளவேண்டும், என்றார் தமிழ்ப்பாவலர்; நாம் வாழும் நிலமே அது.

அரசு வழக்குரைஞர் :

வேல்மார்பனே! இந்தியா என்ற மிகச் சிறந்த நாட்டுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டு அதனைப் பாரதம் என்றும் சொல்லாமல் தமிழ்நிலம் என்றொரு நாட்டைத் தனியாகப் பிரிக்கவேண்டும் என்று, தெருத்தெருவாய் கூறி மக்களைத் திரட்டுகிறாய். இந்தியர்க்கென்று ஒரு பொது மொழி இந்தி இருக்க அதைப் பழித்துப் பேசி, தேன்மொழி எம் தென்மொழி என்று பிதற்றி மாணுக்கர்களின் உள்ளத்தைக் கலக்கினாய்; அமிழ்தம் போன்றது பாரதம். அந்த ஆட்சியில் இருந்து, தமிழ்நாட்டு ஆட்சியைப் பிரிக்கவேண்டும் என்று சொன்னது பெருங்குற்றம்; உறங்கிக்கிடக்கும் தமிழ் மக்களை மறவர்களாய் மாற்றி வருகிறாய். பாக்கள் பல தமிழில் எழுதினாய். அப் பாக்களை அணல் பறக்கப் பாடிக் குளிர்ந்த நரம்புகளுக்குச் சூடேற்றி விட்டாய். தனித்தமிழ் என்று பேசுகிறாய், தமிழ்நிலம் என்று தப்பாகச் சொல்லுகிறாய். தமிழ் என்று கூறிக் கூசுவோரைத் தமிழ் பேசவைக்கிறாய்; தமிழ்நாடு என்று இருக்குமேயானால், இந்தியா என்று ஏன் இருக்கவேண்டும்?

- வே. மா. : காசுமீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரை இந்தியா என்று ஒன்று அக்காலத்தில் இருந்தது இல்லை. ஆனால் தமிழ்நாடு என்று ஒரு நாடு இருந்தது.
- அரசு வழக் : இந்தியா என்று ஒரு நாட்டை உலகப் படத்தில் எழுதிவைத்தார்களே ஆங்கிலேயர். அது என்ன பொய்யா?
- வே. மா. : இந்துசு என்ற ஆற்றைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல்லை நாட்டைக் குறிக்க இந்தியா என்று வெள்ளையன்தான் அப்படி ஒரு பெயரை வைத்தானே அல்லாமல், அவன் வருவதற்கு முன்னால் தமிழ்நாடு இருந்தது. இந்தியா இல்லை. பாரதமும் கிடையாது.
- அரசு வழக் : என்ன? பாரதமும் இல்லையா? பாரதியார் என்ற உலகப் பாவலன் 'பாரதநாடு பழம் பெரும் நாடு' என்று பாடினானே!
- வே. மா. : அவனேதான் 'செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்றும் பாடி ஆடினான்.
- நடுவர் : (மனத்திற்குள்) கூர்கெட்டவன். இவனுக்குப் போய் மகாகவி என்று பெயர் வைத்தார்களே! ஒரே அடியாய்ப் பாரதம் என்று பாடி இருக்க வேண்டாமோ? தமிழ்நாடு என்றுவேறு பாடி எங்களையும் குழப்பி அடிக்கிறான். (வெளியே) இந்தியா விடுதலையடைய வேண்டும் என்று போராடினார்களே! அப்போது ஏன் தமிழ்நாடு தனியாக வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை?
- வே. மா. : அப்போது உறங்கிவிட்டான். இப்போது விழித்துக் கொண்டான்; கேட்கிறான். அது தவறில்லையே, வழக்குக்கு அகவை ஆயிரம் உண்டு.
- அரசு வழக் : ஆறினகஞ்சி பழங்கஞ்சி. வீணாக அலட்டிக் கொள்ளாதே.
- வே. மா. : பழைய கத்தியைத் தீட்டினால் பத்தாயிரம் பேரைக் குத்தும்.
- அரசு வழக் : காசுமீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை ஒரே நாடு. இதில்தான் நாம் வாழவேண்டும். இதில் நீயும் இருவன். நீ ஓர் இந்தியன் என்பதை மறவாதே.
- வே. மா. : நானும் நீங்களும் இந்தியனாக இருந்தால் நம் தாய்மொழி இந்தியாக அல்லவா இருக்கவேண்டும். நாம் இருவரும் பேசுவது, எழுதுவது, படிப்பது தமிழ். எனவே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் தனியாகவேண்டும்; எலிவளையாலும் தனி வளைவேண்டும்.

- அரசு வழக் : உன் பெயர் என்ன சொன்னாய்? மறந்துபோனேனே :
 வே. மா. : தமிழனுக்கு இப்போது மறதி மிகுதியாக உள்ளது :
 தமிழ் நாட்டையே மறந்துவிட்டான். தான்
 தமிழன் என்பதையும் மறந்து, சாதியின் பெயரால்
 வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். தன் தாய்மொழி
 தமிழ் என்பதனை எங்கே நினைக்கிறான். பிழைப்-
 பிற்காக மானத்தை விலைக்கு விற்கிறான். பணத்-
 திற்காகப் பண்பைக் குப்பையில் போடுகிறான்.
- அரசு வழக் : வாழ்க்கைக்குப் பணம் தேவையாயிற்றே. பணம்
 இல்லாவிட்டால் வாழமுடியாதே. எனவே
 பணத்தை எப்படும் பெற்றே ஆகவேண்டும்.
 இது தவறில்லையே.
 வே. மா. : உண்மைதான். மாந்தனுடைய வாழ்க்கைக்குப்
 பணமும் வேண்டும். பண்பும் வேண்டும். பணம்
 போனால் திரும்பத் தேடிக் கொள்ளலாம். பண்பு
 போனால் வராது. மயிர் விழுந்தால் விழுந்தது-
 தான். ஓட்டாது. மொட்டையனாவான்.
- அரசு வழக் : நீ மிகுதியாகப் பேசத் தெரிந்தவன் :
 வே. மா. : அது மட்டுமன்று; சிந்திக்கவும் தெரியும்!
 அரசு வழக் : அதனால்தான் வழக்குமன்றத்தில் நிற்கிறாய். இங்கு
 எவனாவது சிந்திக்கிறானா? நீ மட்டும் ஏன் சிந்திக்-
 கிறாய்? அதனால்தான் உன்னைத் தவிர வேறு
 எவனும் இங்கு வரவில்லை.
 வே. மா. : சிந்திக்கத் தெரிந்தவனே மாந்தன் : உங்களைப்
 போன்றவர்களுக்குச் சிந்திக்கத் தெரியாததா
 லேயே, நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை எண்-
 ணிப் பார்க்காமல் இருக்கிறீர்கள். தன்னைப் பற்றி
 யும் பிறரைப் பற்றியும் சிந்தித்தல் வேண்டும். அப்-
 போதுதான் குமுகாயச் சூழல் தெரியும். நீங்க-
 ளெல்லாம் கட்டாயம் சிந்திக்கவேண்டும்.
- அரசு வழக் : சரி. அது இருக்கட்டும். உன் பெயரை இன்னொரு
 தடவை சொல். இராமன், கிருட்டிணன். மாடன்,
 முண்டன் என்று பெயர் வைத்திருந்தால் மறக்-
 காது. அவை நமக்குப் பழக்கப்பட்ட பெயர்கள் :
 நீ என்னமோ அது இது என்று பெயர் வைத்துக்
 கொண்டு தமிழ்ப் பெயர் என்கிறாய். என் பெயர்
 என்ன தெரியுமா? சரசுவதி கேசவன் ஐயர் : எவ்-
 வளவு அருமையான பெயர் சரசுவதி இன்னா கலை-
 மகள். கலைமகள் :
 வே. மா. : ஆமாம். ஆமாம். கேசவன் என்றால் மயிர் :
 இரண்டையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்தால் நல்ல பெயர்
 தான். நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்-
 கள் : என் பெயர் வேல்மார்பன் :

அரசு வழக் : வேல்மார்பா, இந்தியாவிலிருந்து, தமிழ் நாட்டைக் கேட்டு வாங்கிவிடலாம் என்று நினைக்கிறாய்?

வே. மா. : உரிமை என்பது என்ன? சக்கா, மிளகா கேட்டு வாங்க. மறுப்பவனை வெட்டியல்லவா வாங்க வேண்டும்.

அரசு வழக் ; வேல்மார்பா, நீ பேசுவதெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும், சீனாக்காரன் வரம்புமீறி நம் நாட்டுக்குள் வந்துவிட்டு வழக்குப் பேசுகிறான். பாசிசத்தான் நம்மோடு எப்போதும் பகையாக இருக்கிறான். அவர்களைப் போய் ஏன் என்று கேளேன் பார்ப்போம். அதை விட்டு விட்டு, ஒரு பெரும் நிலத்தை வெட்டவேண்டும் என்கிறாய். அது மட்டுமன்று, தமிழ் தமிழ் என்று இந்தியைத் தடுக்க மக்களைக் கூட்டுகிறாய். இந்தியாவின் பொது மொழி என்று சட்டத்தில் இருக்கிறது. அது உனக்குத் தெரியுமா!

வே. மா. : சட்டத்தை எழுதியவரே சட்டத்தை எரிக்க வேண்டும் என்கிறார். அது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

அரசு வழக் : சட்டத்தை எழுதிவிட்டு அதை எரிப்பேன் என்பது வீட்டைக் கட்டிவிட்டு அதை உடைப்பேன் என்பதற்கு ஒப்பாகும்.

வே. மா. : மக்கள் குடியிருக்க நன்றாய் இருக்கும் என்று எண்ணிக் கட்டப்பட்ட வீட்டின் அடிப்படை அசைந்தால் வீடு விழும் என்று தெரிந்த பிறகு, விழுந்து இழப்பை உண்டாக்கும் முன், வீட்டை இடித்துவிடுவது பாதுகாப்பு.

அரசு வழக் : வீட்டை இடிப்பது பாதுகாப்பா? அதே சட்டத்தைக் காத்துக்கொள்ள பாதுகாப்புச் சட்டத்தை நாங்கள் வைத்திருக்கிறோம். அதன்படி இந்தியா என்ற பெரும் நிலத்தைத் துண்டிப்பது பெருங்குற்றம். அப்படி இருக்க நீ உரிமை கேட்பது எவ்வளவு பெருங்குற்றம் தெரியுமா? பாரதப் பெரும் நிலத்தைத் தனித்தனியாக ஆட்சி நடத்த விடுதல், முடியாத ஒன்று. தினையளவு மண்ணையும் தனித்து இயங்கவிட இயலாது.

வே. மா. : இழந்த உரிமையைத்தானே கேட்கிறேன்.

நடுவர் : (குறுக்கிட்டு) அந்த உரிமை உனக்கில்லை என்கிறேன்.

அரசு வழக் : ஆமாம். எந்த உரிமையை நீ இழந்திருக்கிறாய்?

வே. மா. : தமிழன் என்று எனக்குக்கூற உரிமையில்லை, தமிழ் மொழியை வழிபாட்டிற்கீழ் பயன்படுத்த உரிமையில்லை. தமிழ் நாட்டில் விளைந்த பொருளை விளைவித்தவனே விலை கூறி விற்க உரிமை இல்லை. தமிழ்

நாட்டு ஆற்றுநீரைத் தமிழன் வயல்களுக்குப் பாய்ச்ச உரிமையில்லை. தமிழன் சிலை தமிழ் நாட்டில் இருக்க உரிமையில்லை. தமிழ் நிலத்தில் தொழில் தொடங்க தமிழனுக்கு உரிமையில்லை. கல்லூரிகளில் தமிழில் படிக்க உரிமையில்லை. தமிழன் கோவிலில் வெள்ளையடிக்கக்கூட தமிழனுக்கு உரிமையில்லை. தமிழன் நாட்டைக் காக்கப் படைவைத்துக் கொள்ளத் தமிழன் அரசுக்கு உரிமையில்லை. தமிழ் நாட்டைத் தமிழனே ஆள உரிமையில்லை. தமிழன் உயிரைத் தமிழன் காக்க உரிமையில்லை. இலங்கைத் தமிழனை இந்தியா அழிக்கிறது; தமிழனுக்கு உரிமையில்லை அதைத் தடுக்க. எந்த உரிமையைத் தந்துவிட்டீர்கள். அதில் இழந்த உரிமையைக் கேட்க. என் தமிழ் நிலத்திற்குள் புதைந்து கிடக்கும் பொருளை எடுக்கக்கூட எனக்கு உரிமை இல்லையே!

அரசு வழக் : இந்தியாவின் உரிமையைத் தமிழனா மீட்டான்? இந்தியன் தானே.

வே. மா. : இந்திய மீட்டலுக்குச் செக்கிழுத்தானே செம்மல் வ. உ. சி. அவனென்ன இந்தியா பேசினான்? அல்லது இந்தியனா? அவன் தமிழன் தானே. திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் என்ன அலகாபாத்காரரா? தமிழ் நாட்டுக்காரர்தானே! தில்லையாடி வள்ளியம்மை என்பது இந்துசுத்தானி பெயரா? தமிழ்ப் பெயர்தானே? திருப்பூர் குமரன் அம்மா தமிழ்ச்சி தான்; அப்பா தமிழன்தான் என்பதில் ஐயமிருந்தால் சொல்லுங்கள். ஒரேயடியாய் எடுத்ததற்கெல்லாம் இந்தியன் இந்தியன் என்றால் சட்டம் மட்டும் இருந்தால் போதுமா? வரலாறு என்று ஒன்று இருக்கிறதே.

அரசு வழக் : சட்டம் வேறு. வரலாறு வேறு. சட்டம் வரலாறுகாது.

வே. மா. : தவறு. ரவுலட் சட்டம் வரலாறாய் இருக்கிறதே?

நடுவர் : (காவல் ஆய்வரை (S. I.) அழைத்து) காவல் ஆய்வரே, பேசத் தெரிந்தவனையெல்லாம், இங்கே ஏன் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள்? வழக்கறிஞர் வேலை பார்க்கவேண்டியவனைக் கொண்டு வந்து குற்றக்கூண்டில் நிறுத்தினால் உசாவ முடியுமா, என்ன? இன்னும் இவனை உசாவினால் இவனோடு போரிடச் செல்லவேண்டியதுதான்; இவன் பேசும் பேச்சு ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சியைச் சுண்டி இழுக்கிறது. காவலர்களே! இவனைக் கொண்டு அடைத்து உதையுங்கள். (தொடரும்)

அவர் நினைவாக!

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் -- ஒரு நடுநிலைக் கருத்தாய்வு !

முனைவர்: வ. சுப. மாணிக்கம்.

முன்னைத் துணைவேந்தர், மதுரை: காமராசர் பல்கலைக்கழகம்.

(இதழ் ஆசிரியர் முன்னுரை : பேரறிஞரும், தமிழ்ப் பற்றினும், வளர்ச்சியினும் பனிமலை போன்றவரும், நம் பேரன்பிற்கும் பெருமதிப்பிற்குமுரியவரும், நம் தென்மொழி மேல் தொடக்க நாள் முதல் ஆராப் பேரார்வமும் அக்கறையும் காட்டியவரும், முன்னாள் மதுரை, காமராசர் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரும் ஆகிய, முனைவர். வ. சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் தம் இறுதிக் காலத்து எழுதி வெளியிட்ட கட்டுரை இது. இக்கட்டுரையில் அவர்களின் கருத்துகள் எத்துணை நடுநிலையோடும், நற்சிந்தனையோடும் எழுதப் பெற்றுள்ளன என்பதை அன்பர்கள் கவனத்து ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டும். இதனை அறிந்து படிப்போர், அத் தமிழ்த்தலைமகனுக்குள்ள தணியாத தமிழ்ப்பற்றையும், தமிழ்க் காப்புணர்வையும், தமிழ்ப் பேரறிவையும் நன்கு தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வர். அவர்க்குக் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தும் நோக்கத்துடன், அவரின் இனிய நினைவாக இக்கட்டுரை இங்கு வெளியிடப் பெறுகிறது. (ஆ-ர்))

தமிழெழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக எழுந்துவரும் கருத்துப் பூசல்கள் நமக்குத் தெரியும். தமிழெழுத்து வரிவடிவம் காலந்தோறும் மாறி வந்துள்ள நீண்ட வரலாறும் நமக்குத் தெரியாததன்று. பெரியாரின் 'எழுத்துச் சீர்திருத்தம்', துணைவேந்தர் வா. செ. குழந்தைசாமியின் 'தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு', கொடுமுடி சண்முகனாரின் 'புதிய தமிழ்-வடிவம்', கொண்டல் மகாதேவனாரின் 'எழுத்தும் கருத்தும்', செ. வை. சண்முகனாரின் 'எழுத்துச் சீர்திருத்தம்', வீரா. இராசகோபாலனாரின் 'தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தப் புரட்சி', தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின் 'எழுத்துச் சீர்திருத்த மலர்', வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரனார் தொகுத்த 'எழுத்துச் சீர்மை', மணவையாரின் 'காலம் தேடும் தமிழ்', சு. இரத்தினசாமியின் 'தமிழ் எழுத்து வரிவடிவ வரலாறு, முதலான நூல்களும் பல இதழ்களில் எழுதிய அறிஞர்களின் கட்டுரைகளும் நம் உரிமைப் புரர்வைக்கும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைக்கும் உரியவை.

இக்கால வளர்ச்சிக்கெனத் தமிழ் எழுத்துத் திருத்தம் தேவையெயில்லை என்பவரைப் பழமைக் கருத்தாளர் என்றோ, குழுகாய வளர்ச்சியின் எதிரிகள் என்றோ, புரியாத பிற்போக்காளர்கள் என்றோ, 21-ஆம் நூற்றாண்டின் வளர்ச்சி வேகத்தை அறியாதவர்கள் என்றோ, தமிழ்க் குழந்தைகளின் எழுத்துச் சூமையைக் கண்டும் இரங்காதவர்கள் என்றோ பழிப்பட்டம்

சூட்ட வேண்டியதில்லை. அதுபோல எழுத்துத் திருத்தம் விரும்புவோரைத் தமிழுக்கு எதிரிகள் என்றோ, தமிழ்ப் பகைவர்களின் கையாள்கள் என்றோ, தமிழ் மரபு அறியாதவர்கள் என்றோ, அறிந்தும் கற்பனையாளர்கள் என்றோ, தமிழின் தனித் தன்மையைக் கெடுப்பவர்கள் என்றோ இனிவரவு சொல்லவேண்டியதுமில்லை. இவையெல்லாம் கொண்ட கொள்கையை வலியுறுத்தும் காரணங்கள் ஆகா; புறம்பானவை.

அறிஞர்கள் கருத்து :

எழுத்துச் சீர்திருத்தத்துக்கு யார் யார் இசைந்துள்ளனர்; ஆதரவு நல்கினர் என்ற பெரியவர்தம் பட்டியலைத் துணைவேந்தர் வா. செ. கு. அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இத் திருத்தத்துக்கு இசையாதோரும், வேண்டாம் என்போரும் பலருளர். தமிழாழ்வார் எனப் போற்றப்பெற்ற மொழியறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர், வடமொழியெழுத்துக் கலப்பு தமிழின் தூய்மையைக் கெடுக்கும் எனவும் தமிழெழுத்து வரி வரிவடிவமாற்றமும் தமிழுக்குத் தேவையில்லை எனவும் அழுத்தமாகக் கூறியவர். பெரியாரின் வழித்தோன்றலான அறிஞர் அண்ணா ஆட்சிக்கு வந்த பின்னும் பெரியாரின் எழுத்து மாற்றத்தைப் பின்பற்றவில்லை; கலைஞரின் ஆட்சிக் காலத்தும் இதுதான் நிலை. முத்தமிழ்க் காவலர் விசுவநாதன், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி., தீபம் பார்த்தசாரதி, பெருஞ்சித்திரனார், புதுவைத் துணைவேந்தர் வேங்கடசுப்பிரமணியன் என்றெல்லாம் பலர் முறையெழுத்து வடிவினையே வேண்டினர்.

இன்றும் இலங்கை மலேசியா முதலான வெளிநாட்டுத் தமிழினத்தார் முறைவடிவையே கடைப்பிடிக்கின்றனர். அரசாணையிட்ட திருத்த வடிவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத பல தமிழிதழ்களும் இன்னும் நமது நாட்டில் உள்ளன. கணிசமான பொதுப் பெருமக்களும் இதனைப் பின்பற்றவில்லை.

அரசு ஆணையெழுத்து:

பாடநூல்களே விடாப்பிடியாக அரசு ஆணையெழுத்தைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஆணையெழுத்தில் அச்சிட்ட நூல்களைத் தான் பொது நூலகத்தில் வாங்கவேண்டும் என்ற நெறியினால், பதிப்பாளிகள் விற்பனை கருதி இவ்வெழுத்தில் அச்சிடுகின்றனர். இந்த ஆணை எழுத்தால் பக்கங்கள் அச்சச் செலவுகள் கூடுகின்றன என்பதனை அறிந்தும் நிறுவனங்கள் கட்டாயம் பின்பற்ற வேண்டியதாயிற்று.

தந்தை பெரியார் 1935-இல் காட்டிய எழுத்துத் திருத்தங்களை அரை நூற்றாண்டுக்காலம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால், அவர்மேலே அன்பில்லை என்பது பொருளன்று. அவர்தம் குழுகாயப் போராட்டக் கொள்கைகளை ஏற்று ஒத்துழைத்த தொண்டர்கள்கூட மொழிபற்றிய இந்த ஒன்றினை மேற்கொள்ள முயலவில்லை. அதற்குக் காரணங்கள்: பல மாற்றங்கள் செய்வதற்கு இந்த எழுத்து மாற்றம் தேவையில்லை என ஒரு சாரார் கருதினர்.

ஒரு தடவை எழுத்து வரிவடிவில் கைவைக்க இடங்கொடுத்து விட்டால், யார் யாரோ அவரவர்தம் ஆளுமைக்கேற்பப் பல முறை கை வைத்துக் கொண்டேயிருப்பர்; தொடர்ச்சியின்றி மொழிச்சிதைவும் மொழிக்குலைவும் நூலழிவும் ஏற்படும் என ஒரு சாரார் அஞ்சினர். இஃது இன்றைக்கும் பொருந்தும்.

பெரியார் நூற்றாண்டு விழாவின் நினைவாக 19-10-1978-இல் 15 எழுத்துக்களுக்கு மாற்றான சீர்திருத்த எழுத்துகளைக் காட்டி, அன்றிருந்த அரசு அரசாணை பிறப்பித்தது. ஆணையிட்ட சில திங்கட்குள்ளேயே, ஐகாரமும் ஔகாரமும் மாற்றிப் பழைய வடிவங்களிலேயே இருக்கும் என அரசு வெளியிட்டது. இதனை ஓர் எச்சரிக்கை என்று கொள்ளவேண்டும்.

திருத்தக் காரணங்கள் :

இன்ன எழுத்துக்கு இன்ன திருத்தக் குறியீடு அமையவேண்டும் என்ற முயற்சியை மேற்கொள்வதற்கு முன், திருத்தம் வேண்டிகள் அதற்குச் சொல்லிவரும் காரணப் பாடுகளை முதற்கண் நாம் ஒத்துக் கொள்கின்றோமா? ஒத்துக் கொள்ளமுடியுமா? ஒத்துக்கொண்டால், இவை தமிழ்மொழியை எங்குப் போய் எப்படிச் சாய்க்கும் என்று உன்னிப்பாகப் பார்க்கவேண்டும். இக் காரணத் தன்மைகளை நோக்கும் போதுதான் உலக மலைகளை ஒன்று சேர்த்தாலன்ன மலைப்பு நம்மைப் பிணிக்கின்றது;

முடிந்த நோக்கம் வேறு : தமிழன்று:

“ஒருமொழிக்கு ஒலிதான் அடிப்படை; எழுத்துகள் ஒலிகட்கு நாம் கொடுக்கும் குறியீடுகள். ஒலியன்களை நாம் குறைக்கவில்லை; வரிவடிவு மொழிக்கு ஒரு கருவியே. வடிவத்தை மாற்றுவதாலோ குறைப்பதாலோ மொழி தாக்குறுவதில்லை” என்பது எழுத்துத் திருத்திகளின் ஒரு கருத்து. இது அஞ்சத்தக்க கருத்து ஆகும். இக்கருத்து கற்காலத்தைச் சார்ந்தது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு மொழிக்கும் அதன் எழுத்து வடிவுக்கும் உயிரும் உடலும் போன்ற பிணைப்பு மரபாக வரலாறுக வந்திருக்கின்றது. ஓர் எழுத்து வடிவைப் பார்த்தவுடன் இது இன்ன மொழி என்று நாம் அறிந்து கொள்வதில்லையா? ஒரு மொழியின் ஒலிக்கும் அதன் எழுத்துக்கும் மரபுத் தொடர்பில்லை என்றால், தமிழ் மொழியின் ஒலிகளை எந்த எழுத்திலும் எழுதலாம் என்ற அச்சமான ஓர் உட்கருத்து இதனுள் அடங்கிக் கிடக்கின்றது என்பதனை உணர்த்த விரும்புகின்றேன். தமிழிசைக் கிளர்ச்சியில் இசைக்கு மொழி தேவையில்லை; எந்த மொழியிலும் பாடலாம் என்ற கருத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு உண்டா? ‘உயிர்கள் கொலைப்படுவதில்லை; உடல்களை யாதும் செய்யலாம்’ என்ற கீதையின் போக்கே இங்கு வெளிப்படுகின்றது.

இதன் முடிவு நோக்கத்தை மேலும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் வேண்டுநரின் கருத்துக்களையும் விளக்கங்களையும் தொகுத்துக் கணித்துப்பார்த்தால்,

இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாடு நோக்கி, தேவநாகரி எழுத்துகளைத் தமிழும் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று அறைவாரும் உளர் உலக வொருமைப்பாடு கருதி உரோமன் எழுத்துக்களையே தமிழ் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் எனவும், இதனால் ஆங்கிலம் கற்கும் எல்லாத் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு மொழிச்சமை குறையும் எனவும், ஆங்கிலத்துக்குரிய தட்டச்சு, அச்சு, கணிப்பான் எல்லாவற்றையுமே இன்னொரு செலவின்றி எளிதாகப் பயன்படுத்தலாம் எனவும் உலக மக்கள் தமிழை எளிதாகக் கற்பர், தமிழ் பரவும் எனவும் வலியுறுத்தும் அறிஞர்களும் உளர். மேற்குறித்த இருவகையினருள் உரோமன் எழுத்துக் கருத்தாளர்களை குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். "மும்மொழிக் கொள்கை ஏற்கப்பட்டு, அது வடமாநிலங்களில் செயல்படுத்தப்படுமாயின் வரிவடிவ எளிமை காரணமாக மற்ற மொழிகளைவிடத் தமிழ் அதிக மாணவர்களால் கற்கப்படுவது இயல்வதாகும்" என்பது ஓர் அறிஞர் கருத்து. எனவே இவர்கட்கெல்லாம் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் ஓர் இடைகழி நோக்கே என்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ இயலாத உண்மை. இன்றைய அறிவியல் ஊழியில் எவ்வகையாலும் தமிழின் தூய்மையும் தனித்தன்மையும் இன்னோர்க்குக் கசப்பாகும். முதல்வர் கலைஞர் கருணாநிதியார் பின் வருமாறு எழுதுகின்றார்: "தமிழ் எழுத்துகளைச் சீர்திருத்தம் செய்யும் பேரால் தமிழையே சீர்திருத்தம் செய்யப்போவதாகப் பறைசாற்றித் திரிபவர்களும், இந்தப் போர்வையில் தமிழின் ஒலி-ஓசையைக்கூட மாற்றியமைக்கும் செயல்களில் துணிந்திறங்கும் தோழர்களும் கெடுத்து விட்டிருக்கிறார்கள்: ஒலியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, தமிழை உரோமன் லிபியில் மாற்றினால் கூடக் கெடுதலில்லை என்று சொல்லும் கேடான கருத்தும் சிவரால் துணிந்து எழுப்பப்படுகின்றது." எனவே கலைஞரின் கருத்து எழுத்துத்திருத்திகளின் உள்நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தக் காண்பீர்கள்.

துணைவேந்தர் வா.செ. "குழந்தைசாமி தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்புக்குக் கூறும் அத்தனைக் காரணங்களும் உரோமன் எழுத்தின் அடித்தளத்தைக் கொண்டவை; செருமானிய இந்தோநேசிய மலேசிய மொழிகள் எல்லாம் உரோமன் வடிவத்தைப் பெற்று வளர்கின்றன என அவர் எடுத்துக்காட்டுவர். "எப்படியோ உயிர்மெய் வடிவங்களை உருவாக்குவதில் எண்ணற்ற சிக்கல்களை நாம் உருவாக்கிக் கொண்டோம்" எனவும், "உரோமன் வரிவடிவத்தோடு ஒப்பிடும்பொழுது நமது வரிவடிவத்தின் சிக்கல்கள் புரியும்" எனவும் அவர் சொல்வதிலிருந்தே தமிழுக்கு அவர் கொண்ட அளவுகோல் உரோமன் எழுத்தே என்பது தெளிவாகும். உயிரும் மெய்யும் என்ற இரண்டோடு உயிர்மெய் என்ற மூன்றாவது கூட்டுறவைக் கண்டதும், அதற்கெனத் தனிக்குறியீடுகள் கொண்டதும் தமிழ்மொழிக்கே யுரிய திராவிடவியலாகும்; இத்தன்மையை வடமொழியும் வடவிந்திய மொழிகளும் ஏற்றுக் கொண்டபின், அது இந்தியமொழிகளின் தன்மையாக விரிந்தது.

'இத்திராவிடவியல் சிக்கலானது, அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு உதவாதது' என்று வா. செ. குவும் அவர் போன்ற எழுத்துமாற்றம் வேண்டுநரும் சொல்வதற்கு அடித்தளம், உரோமனை அளவு கோலாகக் கொண்டதாகும். உயிர்மெய் என்ற கூட்டுநிலையை நாம் உடன்படாவிட்டால், தமிழ்மொழிக்கேயன்றி இந்திய மொழிகளுக்கும் உடன்படாவிட்டால், இலக்கணத்தில் என்ன சிதைவுகள் ஏற்படும் எனக்கற்பனை செய்யவும் இயலாது. எழுத்துத் திருத்திகளுக்கு இதுபற்றிய கவலை இல்லை.

உரோமன் அளவை:

கருவிகளுக்கேற்பத் தமிழ்மொழி வடிவங்களைச் சீரமைப்புச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லும் அறிஞர் வா. செ. குழந்தைசாமி 'குறியீடு என்பது உயிர், மெய் எழுத்துகளின் பாதிளவு அகலமுள்ளதாகவும் இரு இணைகோடுகட்குள் அடங்குவதாகவும் இருக்கவேண்டும்' எனவும் நெறி கூறுவர். இந்த அளவியல் உலக மொழிகளின் பொதுமையா? எந்த மொழியின் அடிப்படையில் இந்த அளவுமுறை தமிழுக்கு இலக்கணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது? மேலும் இரு இணைகோட்டிற்குள் தமிழ் வரிவடிவுகளை அடக்கிவிட்டால் பொறிவழி அச்சிற்கும், தட்டச்சு, தொலைபேசி, மின்னியல் தொலைபேசி ஆகியவற்றிற்கும் பெரிதும் துணைசெய்யும் என்பது இன்னோர்தம் கருத்து. உரோமன் வடிவே பிழையற்ற முழுமையான மாதிரி வடிவு என்பதும் இன்றுள்ள தட்டச்சு, அச்சு, கணிப்பான் முதலிய பொறியமைப்பே மாறா அமைப்பு என்பதும், இவற்றை மூலமாக வைத்து இவற்றிற்குப் பொருந்தத் தமிழ் வடிவுகளை வளைத்துத் திருத்தி அடக்கவேண்டும் என்பதும் இன்னோர்தம் அளவுப்போக்காகும். இங்ஙனம் பல்லாயிரம் ஆண்டு வளர்ந்த ஒரு தனிச் செம்மொழியை இன்னொருமொழி நோக்கிப் பெட்டிக்குள் அடக்குவது போல நீள அகலங்களைச் செதுக்க முற்படுவது எந்தவகை அணுகுமுறையும் ஆகாது. இது கெடுவகை அடக்குமுறை என்றே படும்.

'கி' எழுதுவதற்கு மேலே ஒரு தளமும், 'கு' எழுதுவதற்குக் கீழே ஒரு தளமும், 'ணா' எழுதுவதற்கு கீழே ஒரு தளத்தோடு பக்கவாட்டின் நீளமும் தேவைப்படுகின்றன என்று தமிழ் வரி வடிவங்களைக் குற்றமாகக் காட்டும்போது, இன்னோர்தம் மொழியளவை நெறிகளும் அடகுவைப்பும் நம்மைக் கவலைப்படச் செய்கின்றன. இது முழுதும் இன்றிருக்கும் கருவிகாண் அணுகுமுறையாகும். அவர்களே பன்முறை விளம்பியபடி, அறிவியல் வேகம் கருவியியல் மாற்றமாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் இந்நாளில், நேற்றிருந்த தொழில்நுட்பமும் கருவியமைவும் இன்றில்லை எனக் காணும் நிலையில், கருவிக் கேற்ப நம் மொழியின் வடிவங்களை மாற்றுவது என்பதும் மாற்றிக் கொண்டே இருப்பது என்பதும் அறிவுடைமையாகாது. சூழ்ச்சியான தமிழ்க்கொல்லி ஆகும், (தமிழ்ச் சாகடிப்பு-என்று பொருள் தருவதாகும்.-இதழாசிரியர்.)

எதற்கு எதனை மாற்றவேண்டும்? மாறிச் செல்வது எது? மாற்றஞ் செய்யக்கூடாதது எது? என்ற பகுத்தறிவு வேண்டும்;

உரோமன் அணுகியல் முறையோ கருவி அணுகியல் முறையோ 'உலக வழக்கு அழிந்தொழிந்து சிதையாவுள் சீரிளமைத்திறம்' என்று வாழ்த்திய தமிழின் தனித்தன்மையைக் கொன்றுவிடும். நம்நாட்டு அறிவியற் பேரறிஞர்கள் நம்மொழி வடிவங்களுக்கேற்பத் தொழில்நுட்பம் முயன்று கண்டுபிடித்து எளிய நுண்ணிய கருவிகளை அமைத்துக்காட்டுவதே தன்மானத் தேசியமாகும். உரோமன் வடிவிற்கு ஏற்ப எங்கோ அமைத்திட்ட கருவியமைப்புகளை எல்லாம் வல்லவை என மயங்கி, நம்மொழி வடிவங்களைச் சிதைத்துக் குறைத்து அடக்கஞ் செய்வது அறிவியல் அடிமையாகவே இகழப்படும்.

கருவி அடிப்படையாகுமா?

எழுத்துத் திருத்தம் வேண்டுவோரின் காரணத்தன்மைகளும் அடிப்படைக் கட்டங்களும் நம்மை மேலும் கவலையொடு சிந்திக்க வைக்கின்றன.

"இன்றைய பணிகளை இன்றைய கருவிகொண்டு செய்ய வேண்டும். இன்றைய பணிகளை நேற்றைய கருவி கொண்டு செய்யும் இனத்தின் நாளை வாய்ப்பு நசித்துவிடும்."

என்ற வா. செ. கு. வின் வாழ்வறம் முழுதும் பொருந்தும். தொழில் நுட்பத்தால் படைக்கும் கணிப்பான் முதலிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தக்கூடா என்று யார் சொல்கின்றார்கள்? யாரே தடுக்க முடியும்? நேற்றைய கருவிகள், இன்றைய கருவிகள், நாளை கருவிகள், எதிர்காலக் கருவிகள் மாறிக் கொண்டேதாம் இருக்கும். முன்பு மெதுவாக மாறின. இஞ்ஞான்று மனத்திலும் வேகமாக மாறுகின்றன. ஒழிவில்லா நிலையில்லா உறுதியில்லா இக்கருவி வேகமாற்றத்தைத் தமிழ்ப்புலவோரைக் காட்டிலும் அறிவியற்புலவர்கள் நன்கறிவர். கருவி மாற்றம் பற்றியோ, காலத்துக்குத்தக அவற்றைப் பயன்படுத்துவது பற்றியோ பிணக்கும் மறுப்பும் இல்லை. இங்ஙனம் காலந்தோறும் மாறிச்செல்லும் கருவியமைப்புகளை அடிமணையாக வைத்து, ஒருமொழியின் எழுத்து வடிவங்களை மாற்ற முயலலாமா? முயல்வது அறிவுணர்வு ஆகுமா? மாறிமாறி வரும் கருவிகளை முதலாக வைத்து வடிவங்களையும் வளைத்துக் கொண்டிருந்தால், தமிழ்மொழி என்ன, எந்த மொழியும் எங்கே போய் முடியும்? மாறிவரும் அறிவியலையும் கருவிகளையும் வழிவழி அறிந்து கொள்வதற்கு மொழிப்பெட்டகமாவது ஒருவகையில் நிலையுடையதாக விளங்க வேண்டாமா? எல்லாக் கருவிகளுக்கும் காலங்கடந்த மாந்தக் கருவி மொழிவழக்கன்றோ?

புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்.

மெத்த வளநீது மேற்கே—அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை!

என்று தமிழின் குறைபாடு அறிந்த பாரதியார் எட்டுத்திக்குஞ்

சென்று அக் கலைச்செல்வங்களைக் கொணர்ந்து இங்கு சேர்க்கும்படி தூண்டினார். ஆம். அக்கலைச் செல்வங்கள் தமிழுக்கு வேண்டும் என்பதை யாரும் தடைசொல்லமாட்டார்கள். ஆனால் அவற்றைச் சொல்லவங் கூடுவதில்லை; சொல்லும் திறமை தமிழ் மொழிக்கில்லை என்பதனையும், மூலமாக எழுத்துச் சீர்திருத்தஞ் செய்தால்தான் சொல்லமுடியும் என்பதனையும் தமிழின் ஆற்றல் அறிந்தார் உடன்படார்; உள்ள நல்ல சீரைத்திருத்த இடங்கொடார். தமிழ்ப்பெருஞ்சான்றோர் தி. சு. அவினாசிலிங்கனார் 7565 பக்கம் கொண்ட பத்துத் தொகுதிக்கலைக்களஞ்சியங்களை முறையெழுத்தில் பதிப்பித்தார். இதுவே இந்தியமொழிகளில் முதற்கலைக்களஞ்சியம். இதுவன்றோ பாரதியார் எதிர்பார்ப்பது. ஆதலின் இன்றைய கருவிகளைப் பயன்படுத்த அதற்குரிய பயிற்சி வேண்டும் என்று சொல்வதைவிடுத்து, யாதொரு தொடர்புமில்லாமல் கருவிக்கும் எழுத்து வடிவுக்கும் முடிச்சுப்போடுவது ஏதோ ஒரு பழமொழியை-பழிமொழியை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது.

வேண்டுவது கருவிச் சீரமைப்பே:

மேலைநாட்டார்க்கு அறிவியல் ஊழி பன்னூறுண்டுக்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டது. எல்லாத்துறையிலும் எத்தனையோ நுண் கருவிகளைக் காலந்தோறும் கண்டு சீர்கொண்டு பயன்பெற்று வருவர். அங்ஙனம் கருவி நுண்மை காணும் போதெல்லாம் அதற்குரிய சொல்லாக்கங்கள் நுண் குறியீடுகள் படைத்துக் கொண்டார்களேயன்றி 26 உரோமன் எழுத்து வரி வடிவில் கைவைத்தார்களா? இல்லை. உரோமன் எழுத்து வடிவம் எக்காலத்தும் வரும் எந்த மாற்றத்திற்கும் ஈடு கொடுக்கக்கூடிய இறைத் தன்மையுடையதா? கருவியோ அறிவியல் அணுகுமுறையுடையது; மொழியோ மரபியல் அணுகுமுறையுடையது. கருவியோ மாறிச் செல்லும் செயற்கையுடையது; மொழியோ திணித்த மாற்றமின்றி இயல்பான வழக்கு மாற்றம் பெற்றுத் தொடர்ச்சியும் நிலைபேறும் போற்றுவது; எனவே கருவிக்கும் எழுத்து வரிவடிவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென மயங்கி, உலக நகைப்புக்கிடமான அறியாமை முறையைத் திருத்தம் விரும்பிகள் பறை சாற்றக்கூடாது.

மீண்டும் நினைவுபடுத்துகின்றேன். கருவிகட்கேற்ப உரோமன் வடிவங்கள் திருத்தம் பெற்றில. உரோமன் வடிவுக்கேற்பத்தான் தட்டச்சு, கணிப்பான் முதலியன அமைந்தன. ஏதோ ஒரு மொழியமைப்புக்குக் கண்ட மொழிக் கருவிகளைத் தமிழுக்கு ஆப்படியே ஆளல் வேண்டுமென்று துணிந்து, உரோமன் கருவிகளைத் தாயாக வைத்துத் தமிழ் வடிவங்களைப் பாயாகச் சுருட்டி மடக்கி அடக்கல் எந்த அளவுக்கும் பொருந்தாது. திருத்தந் தான் மிஞ்சும்; தமிழ் எங்கோ போய்விடும். ஆதலின் நம் நாட்டு அறிவியல் வல்லுநர்கள் நம் தமிழ்மொழி வடிவுக்கேற்ற தட்டச்சு, தொலையெழுதி, கணிப்பான் முதலியவற்றைக் காண்பதே தகும்.

(தொடரும்)

தாசு எழுதியுள்ளார்கள்; எந்த அடிப்படையை வைத்து எழுதினார்கள் என அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்? என்னைப் போல இன்னும் பல முசுலீம் இளைஞர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தவேண்டாம் எனத் தங்களை எச்சரிக்கின்றேன்.

—எம்.எசு- அப்பாசு, மதுராந்தகம்

○; 1354: ஐயா, தங்களால் இலவயமாக அனுப்பப்படும் தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு இரு இதழ்களும் மாதந்தோறும் தவறாது வரப் பெறுகின்றன; இவ்வில்லத்திலுள்ள 350 தொழு நோயாளர்களில் பெரும்பாலோர் அவற்றைப் படித்துப் பயனடைகின்றனர்; தங்களுடைய அரிய உதவிக்கு நன்றி.

—சு: முத்துசாமி, மனையேரிப்பட்டி, தஞ்சாவூர்-2

○: 1355: பெருமதிப்பிற்குரிய பாவலரேறு அய்யா அவர்களுக்கு,

தங்களுக்குப் பணிவான என் வணக்கங்கள்: தென்மொழி சுவடி 24 ஒலை 11 கண்டேன். அதில் தங்களின் அறிக்கை மூலம் "தென்மொழி" தொடர்ந்து வெளிவரும் என்பதையறிந்து பெருமகிழ்வு கொண்டேன். நற்றமிழ் நெஞ்சங்கள் எல்லாம் இவ்வறிவிப்பால் மகிழ்ந்திருப்பர் என்று நம்புகிறேன்.

தங்களுக்கு 57 ஆவது அகவை தொடங்கியுள்ளது என்பதைச் சென்றயிதழின் வாயிலாக அறிந்தேன்! தங்களை வாழ்த்துமளவுக்கு நான் பெரியவனல்லன். ஆயினும் தாங்கள் நல்ல உடல் நலத்துடன் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தமிழர்களின் மானம், உரிமை, அறிவு இவற்றுக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்ற என் உளம் நிறைந்த அன்பான விழைவினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும் சென்ற இதழில் "ஓர் உணர்வுள்ளத்தின் கதறல்" எனுந் தலைப்பில் பாவலர். தமிழ்க்கனல் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை கண்டேன். அதில் அவர் தி. க. பொதுச்செயலாளர் திரு. கி. வீரமணி அவர்களைப் பற்றிய திறனாய்வு மிகக் கடுமையான தாசுவும், தரக் குறைவாகவும் இருந்தது:

இக்காலத்தில் ஓய்வின்றித் தூய தமிழ்த் தொண்டாற்றி வரும் மதிப்பிற்குரிய திரு. கி. வீரமணி அய்யா அவர்களை இவ்வளவு கடுமையாகவும் தரக்குறைவாகவும் திறனாய்வு செய்வது சரியில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

நான் நண்பர் ஒருவர் வாயிலாகத் "தென்மொழி" பழைய இதழ்களை (1969-1975 இதழ்கள்) வாங்கிப் படித்தேன். அவ்விதழ்கள் பல அரிய செய்திகள் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு தென்மொழியும் காலத்தால் அழியாத அறிவுப்பெட்டமாக உள்ளது எனில் மிகையிலை.

முன் அட்டையில் வந்துள்ள பாடல்கள், மிகமிக அருமையாக உள்ளன. ஆசிரியவுரைகள் உண்மைகளைத் தெற்றெனப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இன்னும் எத்தனையோ வரலாற்றுச் செய்திகள்! நூராசிரியம், உலகியல் நூறு போன்ற தங்கள் தீந்தமிழ்ப்படைப்புகள் மிகமிக அருமை. இப்படி ஒவ்வொன்றாகக் கூறினால் ஒரு புத்தகமே எழுதிவிடலாம். விரிவஞ்சி விடுகிறேன். அவை எல்லாவற்றுள்ளும் மொழி ஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர் அவர்களைப் பற்றித் தாங்கள் எழுதியிருந்த ஆசிரியவுரை கண்டு நெஞ்சு நெகிழ்ந்துவிட்டேன்.

ஒருவனைச் சுரண்டி ஏமாற்றினால்தான் மற்றொருவன் செல்வத்தை திகழ முடியும். இதுதான் இந்தியாவின் பொருளியல் கட்டமைப்பு. இப்படி உள்ள இக்காலத்தில்—பொருளை முடிந்த மட்டும் சேர்த்துக் குவிப்பதில் மட்டுமே குறியாய் உள்ள இக்-

காலத்தில் - தந்நலம் துறந்து தம் வாழ்வையே தமிழுக்காக ஈகம் செய்துவிட்ட மொழி ஞாயிறு அவர்களின் வாழ்வு பற்றியும், தமிழ்த்தொண்டு பற்றியும் படித்ததும் கண்ணீர் பெருகியது. இப்படி எத்தனையோ அரிய செய்திகளை உள்ளடக்கிய "தென்-மொழி" இதழ்களை மேலும் மேலும் படித்து வருகிறேன்.

"தென்மொழி"யின் வளர்ச்சி தமிழைத் தழைத்தோங்கச் செய்யும் என்பதில் எள்ளளவும் அய்யமில்லை. ஒல்லும் வகையெல்லாம் "தென்மொழி" வளர்ச்சிக்கு உதவிடுவேன் என்று கூறி இத்துடன் இம்மடலை முடிக்கின்றேன். "தென்மொழி" வளர்ச்சிக்கு இம்மாதக் கொடையாக உரூ 5/- அனுப்பியுள்ளேன்; அருள்கூர்ந்து பெற்றுக் கொள்ளவும், நன்றி.

தொன்மைத் தமிழ்மொழி முன்னேப் புகழுடன்
என்றும் விளங்கிடத் தென்மொழி ஒம்புக;
குன்ற(து) உயர்ந்திடுக தென்மொழி; அஃதொன்றே
வண்டமிழ் காக்கும் வழி!

அறநூல் எதனினும் மேலாம்நம் பொய்யாக்
குறளென யாவருஞ் செப்புவர்;—தேர்ந்திடில்
தொன்மைத் தமிழை வளர்க்க உழைப்பதில்
தென்மொழி ஒன்றே தலை!

பொய்களைத் தாங்கியே வந்திடும் நூல்களில்
மெய்களே கூறும்நம் தென்மொழி; பல்வகைப்
புன்மைகள் சூழ்ந்திட்ட நந்தமிழ் நாட்டின்கண்
நன்மைகள் ஊட்டும் இதழ்!

முன்னாள் இருந்திட்ட மேன்மைகள் தேயவும்
இந்நாள் தமிழினம் தாழ்ந்ததே;-எண்ணாமல்
தூங்கிடும் மாந்தரைத் தட்டி எழுப்பிட
ஒங்கி முழங்கும் இதழ்!

தென்மொழி ஆற்றும் இலக்கியத் தொண்டால்
தமிழ்மொழி நன்றாய் வளர்ந்திடுமே:-இந்நூல்
பரப்பும் கருத்தும் விதைக்கும் உணர்வும்
புரட்சி விளைவிக்கும் பயிர்! — தங்கள் உண்மையுள்ள,

—கோ. இரவிச்சந்திரன், சென்னை-24

○: 1356: பாவரேறு அய்யர் அவர்களுக்கு, வணக்கங்கள் பல.
"கலைஞர் முன்னுள்ள முப்பெரும் பணிகள்" என்ற தலைப்பு,
தாழ்ந்த தமிழகத்தைத் தாழ்வுற்ற தமிழ் இனத்தைத் தரம்
உயர்த்த, தழைத்தோங்க, அரியதொரு அறிவுப் பெட்டகம் கருத்
துக் கருவூலம் எனில் அது மிகையாகாது. தங்கள் தனித்தமிழ்ப்
பணி தொடரத் தடை பல வரினும் தளராது பணியாற்றுங்கள்
எனக் கூறி வாழ்த்துகிறேன். தமிழ்ச்சிட்டுக்குப் பணம் கூட்டு-
கிறேன்; எவ்வளவு என அறிவிப்புச் செய்யுங்கள், அன்புள்ள.

—மா. அரங்கன், தெரட்டியம்;

○: 1357: பாவலரேறு ஐயா அவர்களுக்கு,
வணக்கம். கலைஞருக்கு ஆசிரியவுரை மூலமாகத் தாங்கள்
கூறியுள்ள அறிவுரைகள் சிறந்தவைதாம்; காலத்தால் தேவை
யானவைதாம். ஆனால், இந்தியாவின் இன்றைய அரசிய-
லமைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்குட்பட்ட ஒரு மாநில அரசின்
(தொடர்ச்சி 8-ஆம் பக்கம்-பார்க்க)

தென்மொழி யின் அச்சகம், சென்னை-600 005; (தமிழகம்)